

ความย้อนแย้งในอุดมการณ์และการลิตรอนความเป็นมนุษย์ ในเรื่องเล่าบาดแผล เรื่อง *Escape from Camp 14*

ปัทมวิชญ์ ผสมทรัพย์*

บทคัดย่อ

เรื่องเล่าบาดแผลเป็นงานเขียนที่เปิดโอกาสและพื้นที่ให้แก่เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายได้เปิดเผยเหตุการณ์เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตนต่อสังคมภายนอกได้รับรู้งานเขียนประเภทดังกล่าวยังเป็นเครื่องมือในการเยียวยาสภาพจิตใจของเหยื่อจากเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น การบอกเล่าเรื่องราวของเหยื่อความรุนแรงเป็นการหวนกลับไปทบทวนและทำความเข้าใจกับอดีตของตนเพื่อยอมรับและคลี่คลายบาดแผลในจิตใจ ในงานเขียนเรื่อง *Escape from Camp 14* ของเบลน ฮาร์ดเดน ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของชิน อิน กึน เหยื่อค่ายกักกันนักโทษการเมืองของเกาหลีเหนือซึ่งสะท้อนให้เห็นความเหี้ยมโหดของระบอบเผด็จการคอมมิวนิสต์ผ่านได้การนำของครอบครัวตระกูลคิม เรื่องราวชีวิตของชิน อิน กึน เผยให้เห็นความย้อนแย้งในอุดมการณ์ทางการเมืองของระบอบคอมมิวนิสต์ที่พยายามชูนโยบายความเท่าเทียมกันทุกชนชั้น แต่กลับซ่อนเร้นการกดขี่ข่มเหงรังแกผู้ที่ย่อแอกว่าและยังลิตรอนความเป็นมนุษย์ของประชาชน บทความวิจัยนี้ ผู้วิจัยต้องการนำเสนอประเด็นการเมืองเรื่องเล่าบาดแผลในประวัติชีวิตของชิน อิน กึน ซึ่งเป็นพื้นที่ในการสร้างเรื่องเล่าตัวตนของเหยื่อและการนำเสนอภาพตัวแทนของเกาหลีเหนือโดยสื่อกลางตะวันตก ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยยังต้องการแสดงให้เห็นความย้อนแย้งใน

* อาจารย์ประจำหมวดภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ติดต่อได้ที่: pannawish2528@gmail.com

อุดมการณ์ทางการเมืองของเกาหลีเหนือและการลิดรอนความเป็นมนุษย์ที่เกิดขึ้น
ภายในค่ายกักกันนักโทษทางการเมืองอีกด้วย

คำสำคัญ: เรื่องเล่าบาดแผล; ความขัดแย้งในอุดมการณ์; การลิดรอนความเป็น
มนุษย์

Paradoxical Ideology and Dehumanization in a Traumatic Narrative: *Escape from Camp 14*

Pannawish Phasomsup *

Abstract

A traumatic narrative is a genre of literary work which ill-fated victims use to help readers to access to their traumatic experiences. This genre of literary work is also used as a therapeutic tool for healing victims' painful experiences. The victim's attempt to tell experiences is a way to review and re-interpret their traumatic past in order to come to terms with it and liberate themselves from a haunting nightmare. In *Escape from Camp 14*, written by Blaine Harden, the non-traumatized author, acts as a medium to narrate in excruciating detail the life and odyssey to freedom of Shin In Geun, an internment camp prisoner in North Korea. Shin's narrative reveals the brutality of the North Korean communist regime led by the Kim family. Shin's story also shows the ideological paradox of North Korea's communism which hides atrocities and dehumanization behind a façade of upholding communist principles of equality among the people of all classes. This research paper focuses on the study of Shin's traumatic narrative as a venue of constructing the victim's identity and the representation of North Korea by Western media. My analysis of Shin's narrative also reveals North

* Lecturer, Foreign Languages Department, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phuket Rajabhat University, e-mail: pannawish2528@gmail.com

Korea's ideological paradox and the dehumanization occurring in prison camps in which political prisoners are incarcerated.

Keywords: traumatic narrative; paradoxical ideology; dehumanization

1. บทนำ

โดยภาพรวมแล้ว ประเทศเสรีประชาธิปไตยเป็นโลกอุดมคติของผู้ที่ใฝ่หาอิสรภาพและเสรีภาพ เป็นดินแดนที่เปิดรับความหลากหลายทุกรูปแบบ อาทิ ความคิดความเชื่อ ชาติพันธุ์ ศาสนา รวมถึงเพศวิถี แต่ในขณะที่ประเทศสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ถูกมองจากสายตาต่างชาติว่าเป็นดินแดนที่ลิดรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างรุนแรง เนื่องจากรัฐบาลเป็นผู้กำหนดการผลิตและการบริโภคภายในประเทศ เอกชนและประชาชนไม่มีกรรมสิทธิ์ใดๆ ในการครอบครองทรัพย์สิน รวมถึงความพยายามของรัฐที่เข้าไปควบคุมจัดการวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของพลเมืองอย่างเข้มงวดส่งผลให้เกิดปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนและนำไปสู่การอพยพลี้ภัยในเวลาต่อมา

เกาหลีเหนือเป็นหนึ่งในประเทศที่ปกครองด้วยระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์โดยมีจีนเป็นผู้สนับสนุนทางการเมือง หลังเหตุการณ์โศกฏกรรมของคิม จอง อิล อดีตผู้นำประเทศ สื่อต่างๆ ทั่วโลกต่างจับตามองการก้าวขึ้นสู่อำนาจของผู้นำคนใหม่อย่างนายคิม จอง อึน ซึ่งสะท้อนให้เห็นการสืบทอดอำนาจเผด็จการของตระกูลคิมอย่างต่อเนื่อง รัฐบาลเกาหลีเหนือภายใต้การนำของครอบครัวตระกูลคิมถูกโจมตีจากต่างชาติว่าเป็นรัฐบาลเผด็จการที่คุกคามสันติภาพของโลก เนื่องจากเกาหลีเหนือมุ่งผลิตและจำหน่ายอาวุธที่มีอำนาจการทำลายล้างสูงอย่างอาวุธนิวเคลียร์ รวมถึงอาวุธเคมีชีวภาพอื่นๆ ในขณะที่ประชาชนภายในประเทศต่างเผชิญกับภาวะอดอยากและการขาดแคลนอาหาร ชีวิตความเป็นอยู่ของพลเมืองถูกจำกัดด้านสิทธิเสรีภาพ รวมถึงความเป็นมนุษย์ไม่ต่างจากนักโทษชั้นแล้ว

ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา สื่อต่างชาติด้านสิทธิมนุษยชนได้รายงานสถิติที่เพิ่มขึ้นของผู้อพยพชาวเกาหลีเหนือที่เดินทางแสวงหาดินแดนแห่งเสรีภาพและความเป็นอยู่ที่ดีกว่า โดยใช้เส้นทางจีน เกาหลีใต้ หรือแม้กระทั่งประเทศไทย เพื่อลี้ภัยไปยังประเทศที่สาม ในบทความของเบญญาภา นกกริม และคณะ (2556) เรื่อง *นโยบายการปฏิบัติต่อคนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองของชาวเกาหลีเหนือ* ได้อภิปรายว่าชาวเกาหลีเหนือส่วนใหญ่อพยพหนีออกนอกประเทศเนื่องจากต้องการหนีปัญหาความ

อดอยาก สภาพปัญหาเศรษฐกิจที่ตกต่ำ และระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ที่ ผู้นำใช้อำนาจเบ็ดเสร็จกำหนดวิถีชีวิตในแทบทุกด้าน จะเห็นได้ว่าปัญหาการละเมิด สิทธิมนุษยชนและปัญหาความเป็นอยู่อันยากลำบากเป็นแรงผลักดันที่สำคัญในการ ตัดสินใจหนีออกนอกประเทศของคนกลุ่มนี้ สิ่งที่ตามมาหลังจากการช่วยเหลือผู้อพยพ ชาวเกาหลีเหนือก็คือการสัมภาษณ์เรื่องราวชีวิตความเป็นอยู่ของตนเมื่อครั้งอยู่ใน เกาหลีเหนือ กลุ่มผู้อพยพได้ถ่ายทอดเรื่องราวการกดขี่และการลิดรอนความเป็น มนุษย์ภายในประเทศของตนแก่สื่อต่างชาติ โดยเฉพาะสื่อตะวันตกอย่างองค์กรสิทธิ มนุษยชน ผ่านรูปแบบงานเขียนเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ งานเขียนประเภทนี้ยัง ได้รับความสนใจจากโลกตะวันตกที่ต้องการทราบความเป็นไปภายในประเทศที่ปิดกั้น ตนเองจากโลกภายนอกด้วยระบอบเผด็จการคอมมิวนิสต์อย่างเกาหลีเหนือ สิ่งเดียว ที่ชาติตะวันตกสามารถรับรู้ความเป็นไปภายในประเทศนั้นก็คือคำให้การของผู้ หลบหนีและภาพถ่ายผ่านดาวเทียม

งานเขียนเรื่อง *Escape from Camp 14* หรือ *หนีเกาหลีเหนือ* (แปลโดย คำเมือง) เป็นผลงานเขียนของเบลน ฮาร์ดเดน (Blaine Harden) นักคอลัมนิสต์ หนังสือพิมพ์ชาวอเมริกันซึ่งได้สัมภาษณ์ถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของชิน อิน กึน เด็กหนุ่มชาวเกาหลีเหนือที่เกิดและเติบโตในค่ายกักกันนักโทษของรัฐบาลเกาหลีเหนือ ในงานเขียนของฮาร์ดเดนได้บันทึกเรื่องราวความทรงจำอันเจ็บปวดของเหยื่อระบอบ เผด็จการคอมมิวนิสต์ที่ถูกทารุณกรรมด้วยรูปแบบการทรมานต่างๆ และยังคงบันทึกทอน ความเป็นมนุษย์โดยคนในชาติเดียวกัน ชิน อิน กึน ตัวละครในเรื่องเป็นเด็กหนุ่มที่ ฮาร์ดเดนมองว่าเป็นประจักษ์พยานความเหี้ยมโหดไร้มนุษยธรรมของรัฐบาลเกาหลี เหนือ และเรื่องราวประสบการณ์ชีวิตของชินอินกึนยังเป็นตัวอย่างที่สะท้อนให้เห็นความ ย้อนแย้งเชิงอุดมการณ์ทางการเมืองของระบอบคอมมิวนิสต์ที่กดขี่ข่มเหงชนชั้นที่ เป็นปรปักษ์ต่อตน

ในบทความวิจัยนี้ ผู้วิจัยต้องการนำเสนอเป็น 3 ประเด็นด้วยกัน โดย ประเด็นแรกเกี่ยวข้องกับ*การเมืองเรื่องเล่าบาดแผล* ซึ่งเป็นรูปแบบการเขียนที่ ฮาร์ดเดนใช้ในการถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตอันทุกข์ทรมานของชิน อิน กึน ตัวละครเหยื่อ ค่ายกักกันเกาหลีเหนือ โดยผู้วิจัยต้องการชี้ประเด็นให้เห็นว่าเรื่องราวประสบการณ์

ชีวิตของซินมีได้เพียงถ่ายทอดเหตุการณ์ความรุนแรงของระบอบเผด็จการคอมมิวนิสต์ที่เกิดขึ้นภายในค่ายกักกันเท่านั้น หากยังแฝงด้วยการเมืองเรื่องเล่า (Politics of Narrative) ในการตีความประสบการณ์และนำเสนอเรื่องราวของตนเองในบริบทโลกตะวันตกอย่างอเมริกาอีกด้วย ทั้งนี้ เรื่องราวชีวิตของซิน อิน กีน ที่เบลนฮาร์เดนถ่ายทอดนำเสนอในงานเขียนของเขายังเป็นการประกอบสร้างภาพแทนของเหยื่อระบอบเผด็จการเกาหลีเหนือได้เช่นกัน ส่วนประเด็นที่สอง ผู้วิจัยต้องการแสดงให้เห็นความย้อนแย้งในอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ของรัฐบาลเกาหลีเหนือที่พยายามสร้างภาพลักษณ์ประเทศที่ปราศจากชนชั้น มีความเท่าเทียมกัน แต่ในความเป็นจริงกลับสร้างระบบชนชั้นที่กดขี่ผู้ที่ยากกว่าด้วยรูปแบบค่ายกักกัน เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายต่างทนทุกข์ทรมานภายในขุมกรกแห่งนี้ และต่างถูกลดทอนความเป็นมนุษย์อย่างสิ้นเชิง อันนำไปสู่ประเด็นที่สามว่าด้วยการลดทอนความเป็นมนุษย์ภายใต้ระบอบเผด็จการคอมมิวนิสต์ ที่เผยให้เห็นกระบวนการอันเหยียดและทารุณกรรมของรัฐในการปฏิบัติต่อประชาชนชั้นล่างที่ถูกมองว่าเป็นศัตรูทางการเมือง

2. ความทรงจำอันปวดร้าว: การเมืองเรื่องเล่าบาดแผล

เรื่องเล่ามิได้เป็นเพียงการสื่อสารระหว่างผู้เล่ากับผู้ฟังผ่านภาษาเท่านั้น หากเรื่องเล่ายังถูกใช้เป็นเครื่องมือในการทำความเข้าใจอดีตและตัวตนปัจจุบันของผู้เล่าอีกด้วย เนื่องจากการเล่าเรื่องมิได้หมายถึงการเล่าถึงเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นในชีวิตเท่านั้น หากยังเกี่ยวข้องกับประเด็นการย้อนกลับไปมองย้อนอดีตเพื่อสร้างความเชื่อมโยงต่อเนื่องกับตัวตนในปัจจุบัน ทั้งนี้ ในกระบวนการดังกล่าวยังสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับการตีความและการทำความเข้าใจบริบทแวดล้อมที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เล่าอีกด้วย ด้วยเหตุนี้ เรื่องเล่าจึงเป็นการประกอบสร้างอัตลักษณ์ตัวตนที่ผ่านการคัดเลือกและตีความเหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตจากมุมมองและบริบทปัจจุบันของตัวผู้เล่า ดังที่ อันต์เซ (Antze) และลัมเบค (Lambek, 1996) อ้างถึงใน โรโกเบเต (Rogobete, 2015, p. 73) อธิบายถึงกระบวนการในการประกอบสร้างตัวตนผ่านเรื่องเล่าไว้ว่า

[...] memories are not raw descriptions of past events, as the process of remembering involves interpretations and is embedded in historical, political and ideological context both in the past and present. Something important in this work was to explore the way in which participants made sense of their memories by making links between past and present events and selecting to construct their narratives in a certain form. The selected parts of their stories are crucial for the meaning-making process in the present as well as for the rebuilding of the self.

เหตุการณ์บางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับบุคคลย่อมส่งผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจ โดยเฉพาะเหตุการณ์ความรุนแรงที่ส่งผลต่อโลกทัศน์และการดำเนินชีวิตของบุคคล เช่น สงคราม การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ หรือการล่วงละเมิดทางเพศ เหตุการณ์เหล่านี้มิได้สร้างความสูญเสียทางร่างกายเท่านั้น หากยังสร้างบาดแผลลงในจิตใจ และทำให้ความต่อเนื่องของชีวิตขาดจากกัน ประการสำคัญ แม้ว่าเหตุการณ์ความรุนแรงจะผ่านพ้นไปแล้วก็ตาม แต่เหยื่อจะบันทึกเหตุการณ์ความทรงจำอันเจ็บปวดดังกล่าวไว้ในส่วนเบื้องลึกของจิตใจ ถึงแม้ว่าบาดแผลร่างกายจะได้รับการรักษาเยียวยาหายแล้ว แต่บาดแผลทางจิตใจจะคอยหลอกหลอนและสั่นคลอนตัวตนของเหยื่อทำให้เหยื่อเกิดความรู้สึกแปลกแยก (alienation) และไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมหรือชุมชนอีกต่อไปได้

ในการบำบัดเยียวยาสภาพจิตใจของเหยื่อจากเหตุการณ์ความรุนแรง มีนักวิชาการด้านจิตวิทยาหลายคนมองว่าการเล่าเรื่องเป็นวิธีการจัดการกับปัญหา ดังกล่าวที่ช่วยให้เหยื่อได้กลับไปทบทวนและทำความเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต และกอบกู้ตัวตน (self) ที่สูญสลายกลับคืนมา ดังที่ ริชาร์ด เอฟ. โมลลิกา (Mollica, 2006, p. 37) อธิบายถึงความสำคัญของการเยียวยาเหยื่อความรุนแรงด้วยวิธีการเล่าเรื่องว่า

When violence leads to physical and mental injury, it also engenders a healing response. One aspect of this is the trauma story, whose function is not only to heal the survivor, but also to teach and guide the listener-and by extension, society-in healing and survival.

จากข้อสังเกตของโมลลิกาข้างต้น นำไปสู่ความพยายามในการถ่ายทอดเรื่องราวของเหยื่อความรุนแรงผ่านรูปแบบงานเขียนประเภทเรื่องเล่าบาดแผล (trauma narrative) ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เปิดโอกาสให้เหยื่อได้กลับไปอ่านและตีความเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนอีกครั้ง (Re-vision) ในขณะที่เดียวกันการอ่านและตีความใหม่ของเหยื่อในรูปแบบเรื่องเล่ามีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับประเด็นการเมืองเรื่องความทรงจำ (Politics of Memory and Forgetting) อย่างแยกไม่ขาด ทั้งนี้ เนื่องจากการตัดสินใจของเหยื่อว่าจะรื้อฟื้นเล่าความทรงจำใดหรือปฏิเสธไม่พูดถึงเหตุการณ์ใดขึ้นอยู่กับบริบทสิ่งแวดล้อม เช่น สภาพสังคมการเมือง วัฒนธรรมหลักของสังคม หรือแม้แต่ผู้รับฟัง ดังนั้น สิ่งที่เหยื่อเขียนหรือบอกเล่าอาจไม่ใช่กระจกสะท้อนความจริงเพียงอย่างเดียวหากเป็นการจัดการกับประสบการณ์อดีตที่ผ่านกรอบอุดมการณ์หรือมุมมองจุดยืนขณะที่เล่าได้เช่นกัน ดังเช่นคำกล่าวของตอริ เลาบ์ (Laub, 1995, p. 62) ว่า

The traumatic experience has normally long been submerged and has become distorted in its submersion [...] the opposite to be equally true. The survivors did not only need to survive so that they could tell their stories; they also needed to tell their stories in order to survive.

แต่ใช้ว่าเหยื่อจากความรุนแรงทุกคนจะสามารถเล่าเรื่องของตนให้ผู้อื่นรับฟังได้เสมอไป เนื่องจากเหยื่อต้องเผชิญกับกรอบข้อจำกัดและความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างผู้เล่ากับผู้ฟังในขณะนำเสนอเรื่องราวของตน อุปสรรคอย่างหนึ่งในการบอกเล่าเรื่องราวของเหยื่อจากความรุนแรงคือ ขนบการเล่าเรื่องของสังคม (narrative convention) เหยื่อมักเผชิญกับความคาดหวังจากสังคมเกี่ยวกับรูปแบบและเนื้อหาใน

การนำเสนอ เช่น ผู้เล่าควรตระหนักว่า “สิ่งใดควรเล่า” และ “สิ่งใดไม่ควรเล่า” และหากเรื่องใดที่ขัดต่อขนบการเล่าเรื่องของสังคมดังกล่าว เรื่องนั้นก็จะถูกปฏิเสธตัดทิ้งไป นอกจากนี้ ขนบการเล่าเรื่องของสังคมยังปฏิเสธละเลยอารมณ์ความรู้สึกและตัวตนของปัจเจกบุคคลที่เป็นผู้เล่าเรื่อง เนื่องจากสังคมต้องการรับรู้แต่เพียงข้อเท็จจริงอันปราศจากอัตวิสัยของผู้เล่า ทำให้ละเลยความหลากหลายมิติของตัวผู้เล่าไป กรอบข้อจำกัดดังกล่าวจึงไม่ต่างจากการลดทอนความเป็นมนุษย์ของผู้เล่าเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ ในการนำเสนอเรื่องราวของตนสู่สาธารณะ ผู้เล่าจึงต้องมองหารูปแบบการเล่าเรื่องที่เปิด “โอกาส” หรือ “พื้นที่” ในการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ตัวตนที่แท้จริง

เรื่องเล่าของชิน อิน กึน ใน *Escape from Camp 14* ถือเป็นงานเขียนประเภทเรื่องเล่าบาดแผล (traumatic narrative) ซึ่งเนื้อหาโดยรวมบอกเล่าเรื่องราวเหตุการณ์อันโหดร้ายทารุณของรัฐบาลเกาหลีเหนือที่ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนผ่านรูปแบบการสัมภาษณ์ เนื่องจากภารกิจหลักของนักเขียนเรื่องเล่าประเภทนี้คือช่วยให้ผู้อ่านค้นพบความเห็นอกเห็นใจทางความคิด (sympathetic imaginings) ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน นอกจากนี้ งานเขียนประเภทเรื่องเล่าบาดแผลยังช่วยให้ผู้อ่านตระหนักถึงความรุนแรงที่ก่อให้เกิดบาดแผลในจิตใจอันเป็นผลพวงมาจากอุดมการณ์ทางการเมือง การล่าอาณานิคม สงคราม ความรุนแรงภายในครอบครัว ความยากจน และอื่นๆ โดยกระตุ้นให้ผู้อ่านตั้งคำถามเชิงจริยธรรมและมนุษยธรรมต่อสังคม อันนำไปสู่การหาหนทางแก้ไขปัญหาความรุนแรงดังกล่าว เพราะฉะนั้น งานเขียนประเภทนี้จึงมีบทบาทสำคัญในเรียกร้องความเป็นธรรมแก่เหยื่อและยังเป็นการฟื้นฟูเยียวยาสภาพจิตใจของเหยื่อ โดยการเปิดพื้นที่ให้เหยื่อได้ระบายถ่ายทอดสิ่งที่ถูกเก็บงำซ่อนไว้ภายในจิตใจ ดังคำกล่าวในบทสัมภาษณ์ของเบลน ฮาร์เดนซึ่งกล่าวถึงแรงบันดาลใจในการสรรค์สร้างงานเขียนชิ้นนี้ว่า

Telling this story [*Escape from Camp 14*] has been the most satisfying experience of my life. I wanted readers to understand, in an unforgettable way, the terrible things that continue to go on inside North Korea. Shin's story does exactly that. (Brock, 2013, p. 3)

อุปสรรคอย่างหนึ่งของงานเขียนประเภทเรื่องเล่าบาดแผล คือ ผู้เขียนต้องอาศัยเวลาและความอดทนในการถ่ายทอดเรื่องราว เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเหยื่อเป็นเหตุการณ์ที่ส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงทั้งต่อสภาพจิตใจและตัวตน การกลับไปรื้อฟื้นความทรงจำในอดีตอาจทำให้เหยื่อรู้สึกเหมือนกลับไปเผชิญหน้ากับเหตุการณ์นั้นอีกครั้ง เหยื่อหลายรายจึงเลือกปฏิเสธที่จะเอ่ยถึงเหตุการณ์ดังกล่าวและยอมปล่อยให้ “ความเงียบ” ครอบงำเรื่องราวความรุนแรงนั้นต่อไป เช่นเดียวกับกรณีของซิน อิน กีน ขณะทำการสัมภาษณ์ เบลน ฮาร์เดน บรรยายความรู้สึกของซินเมื่อต้องกลับไปทบทวนเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในค่ายกักกันหมายเลข 14 ที่เขาหลบหนีมาว่าไม่ต่างไปจากการชูดรากฟันคนไข้โดยไม่วางยาสลบ ซินรู้สึกหดหู่มากครั้งเมื่อพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา แต่ในขณะที่เดียวกันกลับรู้สึกโล่งใจเมื่อได้ระบายเรื่องราวบางเรื่องออกมา ด้วยเหตุนี้ การถ่ายทอดเรื่องราวหรือเหตุการณ์ความรุนแรงที่กระทบกระเทือนสภาพจิตใจของเหยื่อจึงต้องสัมพันธ์กับบริบทขณะเล่าเรื่องและบรรยากาศการสนทนา ดังเช่นคำกล่าวของ แอนเดรีย บลานช์ (Blanch, 2012, p. 71) ว่า

Perhaps you ask a survivor “What happened to you?” and she remains silent. Simply asking the question is not enough. Creating safe space, communicating respect, and building trust take time.

จากคำกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าการออกมาเปิดเผยข้อมูลหรือบอกเล่าเรื่องราวนั้นมีได้เกิดขึ้นจากภาวะสุญญากาศ หากต้องอาศัยบริบทแวดล้อมในการเปิดโอกาสให้ผู้เล่าเผยเรื่องราวของตนได้ กรณีของซิน อิน กีนเป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดถึงอุปสรรคในการบอกเล่าเรื่องราวของตนให้ผู้อื่นรับรู้ เบลน ฮาร์เดนเล่าว่าเขาต้องเผชิญกับการถูกขืนปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือในการถ่ายทอดเรื่องราวของตน ทั้งนี้เนื่องจากการเติบโตภายในค่ายกักกันที่ทุกคนต่างคอยจับผิดซึ่งกันและกัน ได้หวั่นพោះความหวาดระแวงลงภายในจิตใจของซิน ฮาร์เดนจึงจำเป็นต้องสร้างความไว้วางใจแก่ซินเพื่อที่เขาจะยินยอมเปิดเผยข้อมูล ดังที่ฮาร์เดนกล่าวไว้ในบทสัมภาษณ์ถึงปัญหาในการเขียนเรื่องนี้ว่า *“My tools were patience and*

persistence. When he didn't want to talk, I accepted it. When he was willing to talk, I kept pressing him to go deeper." (Brock, 2013, p. 3) ในขณะที่ียวกัน ตัวชินเองก็เผชิญกับปัญหาในการถ่ายทอดเรื่องราวของตนเองให้สังคมรับรู้เช่นกัน เนื่องจากสังคมไม่คาดคิดว่าชินจะสามารถหลบหนีออกจากค่ายกักกันที่มีการควบคุมอย่างเข้มงวดและเฉียบขาดที่สุดในเกาหลีเหนือมาได้ สังคมจึงตั้งข้อสงสัยว่าสิ่งที่ชินบอกเล่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่ แต่จากหลักฐานขนาดผลตามร่างกายของชินกลายเป็นเครื่องพิสูจน์ยืนยันถึงความโหดร้ายผิดมนุษยที่รัฐบาลเกาหลีเหนือกระทำต่อประชาชนของตน

แม้ว่าเบลน ฮาร์เดนจะทำหน้าที่เป็นสื่อกลางถ่ายทอดเรื่องราวความเหี้ยมโหดของระบอบเผด็จการคอมมิวนิสต์ในเกาหลีเหนือให้สาธารณชนรับรู้ผ่านเรื่องราวชีวิตของชิน อิน กึน เช่นเดียวกับจิตแพทย์วินิจฉัยถ่ายทอดอาการของผู้ป่วยก็ตาม แต่ผู้อ่านก็ควรละเลยความจริงที่ว่าสิ่งถูกถ่ายทอดในงานเขียนชิ้นนี้นั้นเป็นการอ่านและตีความผ่านมุมมองของฮาร์เดนซึ่งเป็นชาวตะวันตกผิวขาวและอยู่ในบริบททางการเมืองตรงกันข้ามกับเกาหลีเหนือ กรอบการเล่าเรื่องในงานเขียนชิ้นนี้จึงตกอยู่ภายใต้อิทธิพลการเล่าเรื่องแบบตะวันตกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

อย่างไรก็ตาม การถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของเหยื่อความรุนแรงผ่านบุคคลที่สามอย่างฮาร์เดนอาจจะถูกตั้งข้อกังขาสงสัยถึงความเที่ยงตรงโปร่งใสของเนื้อเรื่องแต่ในขณะที่ียวกันก็เผยให้เห็นบทบาทหน้าที่ของฮาร์เดนในฐานะผู้ประสาน (collaborator) ที่หลายพรมแดนข้อจำกัดบางประการระหว่างเจ้าของประสบการณ์โดยตรงกับผู้ฟัง/ ผู้อ่าน เรื่องราวของชิน อิน กึนอาจถูกปฏิเสธรับฟังจากโลกภายนอกเนื่องด้วยอุปสรรคด้านภาษาและกลวิธีการถ่ายทอด ทำให้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับเหยื่อนั้นตกอยู่ในความเงียบต่อไป การที่ฮาร์เดนทำหน้าที่เป็นสื่อกลางถ่ายทอดเรื่องราวของชีวิตของชินจึงอาจมองได้ว่าเป็นการช่วยเยียวยาบาดแผลในจิตใจของเหยื่อให้สังคมภายนอกได้รับรู้และเข้าใจ ทำให้เหยื่อไม่รู้สึกถูกทอดทิ้งให้ต้องเผชิญกับความโหดร้ายนั้นเพียงลำพังและมีกำลังใจที่มีชีวิตอยู่ต่อไป เช่นเดียวกับที่ แคทเทอร์รีน กิลเบิร์ต (Catherine Gilbert) (อ้างถึงใน Névine & Hubbell, 2013, p. 131) ได้ตั้งข้อสังเกตถึงความร่วมมือระหว่างเหยื่อผู้รอดชีวิตจาก

การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในรวันดากับนักเขียนในการถ่ายทอดเรื่องราวประสบการณ์ความรุนแรงไว้ว่า

The collaborator's importance in establishing a dialogue between the survivor and the Western audience is paramount, particularly in the aftermath of genocide. Collaboration also functions as a tool for Rwandan women survivors to make their stories public, giving them access to the Western publishing industry and readership. [...] If telling trauma is necessary for survival, as Laub has argued, then collaboration becomes a way of facilitating that telling and enabling survival.

ประเด็นที่น่าสนใจใน *Escape from Camp 14* ก็คือ รูปแบบเรื่องเล่าของชิน อิน กึน แตกต่างจากเรื่องเล่าของเหยื่อที่รอดชีวิตจากค่ายกักกันทั่วไป โดยส่วนใหญ่เรื่องเล่าวรรณกรรมบาดแผลของเหยื่อค่ายกักกันจะมีโครงเรื่อง (plot) ที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ในตอนต้นเรื่องจะบรรยายถึงชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีสุขสบายของตัวละครเอก แต่ต่อมาตัวละครเอกกลับถูกพรากไปจากชีวิตความเป็นอยู่ดังกล่าว แล้วถูกส่งไปเผชิญกับความโหดร้ายทารุณภายในค่ายกักกัน ต้องพบเจอกับการสูญเสียคนรักหรือถูกทรมานด้วยวิธีการที่เหี้ยมโหดผิดมนุษย์ อันนำไปสู่การตั้งคำถามการมีอยู่ของพระเจ้าหรือความมีมนุษยธรรมในค่ายกักกัน¹ แต่เรื่องเล่าของชินกลับตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง เขาไม่เคยสัมผัสรับรู้ถึงความสุขสบายหรือความรักความอาทรเอาใจใส่จากคนในครอบครัวเช่นเหยื่อค่ายกักกันคนอื่น ๆ ชินเล่าว่าเขาไม่เคยรู้จักคำว่า “รัก” หรือ “ศาสนา” เสียด้วยซ้ำ ชีวิตเขารู้จักแต่เพียงกฎเกณฑ์ข้อบังคับที่ผู้คุมสั่งให้เขา

¹ ในประเด็นนี้ เบลน ฮาร์เตินได้ยกตัวอย่างเปรียบเทียบกับงานเขียนเรื่อง *Night* ของเอลิ วีเซล (Elie Wiesel) นักเขียนรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรม ที่บอกเล่าถึงชะตาชีวิตของตนเองและสมาชิกครอบครัวตั้งแต่ก่อนถูกจับกุมและความเป็นอยู่ภายในค่ายกักกันมรณะของนาซี ผู้อ่านจะเห็นได้ว่าชีวิตก่อนถูกจับเป็นนักโทษค่ายกักกันของวีเซลเป็นชีวิตที่สุขสบายแวดล้อมด้วยความรักและความอบอุ่นจากสมาชิกในครอบครัว แตกต่างจากชีวิตของนักโทษที่เกิดและเติบโตภายในค่ายกักกันอย่างสิ้นเชิง แม้ว่าจะตกอยู่ในสถานะเดียวกัน

ท่องจำจนขึ้นใจเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ เรื่องเล่าของชินจึงเป็นเรื่องเล่าของเหยื่อที่เกิดและเติบโตภายในค่ายกักกันและพบเจอกับความเหี้ยมโหดไร้มนุษยธรรมตั้งแต่จำความได้ในมุมมองของชินระหว่างนักโทษที่ถูกจับเข้ามาในค่ายกับนักโทษที่เกิดและเติบโตภายในค่ายมีมุมมองชีวิตที่แตกต่างประการหนึ่ง คือ นักโทษที่ถูกจับเข้ามาในค่ายต่างรู้สึกสิ้นหวังและหมดกำลังใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป พวกเขาอาจจะโหยหาอดีตที่สุขสบายและลงเอยด้วยการฆ่าตัวตายเพื่อหนีความทุกข์ทรมานนั้น แต่ในขณะที่นักโทษที่เกิดและเติบโตภายในค่ายกลับสามารถทนกับสภาพการณ์อันเลวร้ายดังกล่าวได้ เนื่องจากพวกเขาไม่มีความหวังที่จะสูญเสีย ไม่มีอดีตให้คำนึงหาและไม่มีศักดิ์ศรีที่จะต้องปกป้องกอบกู้คืนมา สิ่งเดียวที่พวกเขาคำนึงก็คือการเรียนรู้อะไรที่จะเอาชีวิตรอด ไม่ใช่การหนีปัญหาด้วยการฆ่าตัวตาย

เรื่องราวชีวิตของชิน อิน ก็นั้นยังมีลักษณะคล้ายกับเรื่องเล่าประเภทแสวงหา (quest narrative) โดยตัวละครเอกชินเผชิญกับความผันผวนของชีวิตหลังจากเหตุการณ์ประหารชีวิตแม่และพี่ชายของเขาด้วยข้อหาพยายามหลบหนี ชินเริ่มตั้งคำถามกับความยุติธรรมที่เขาได้รับจากการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ข้อบังคับของค่าย และจากการได้ฟังเรื่องเล่าของปาร์ค ยอง ซูล เพื่อนร่วมค่ายกักกันเกี่ยวกับความเป็นอยู่ที่ดีสุขสบายและอิสรภาพจากโลกภายนอก เหตุการณ์เหล่านี้ได้จุดประกายให้ชินเริ่มตั้งคำถามกับสภาพความเป็นอยู่ของตนภายในค่ายกักกันอันแสนโหดร้ายแห่งนี้ จนในที่สุดชินตัดสินใจวางแผนหลบหนีไปพร้อมกับปาร์คและเริ่มออกเดินทางไปค้นหาความเป็นอยู่ที่ดีกว่าจากโลกภายนอก

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ผู้เขียนสนใจคือ กระบวนการสร้างเรื่องเล่าของชิน อิน กีน ซึ่งถูกนำเสนอเป็นภาพแทน (representation) ความโหดเหี้ยมทารุณของรัฐบาลเผด็จการเกาหลีเหนือ แม้ว่าเรื่องราวของชิน อิน กีน จะเป็นการเล่าประสบการณ์ชีวิตที่เกิดขึ้นจริงในช่วงที่เขาอาศัยอยู่ในค่ายกักกันก็ตาม แต่หากพิจารณาด้วยบริบทการเมืองเรื่องเล่าแล้ว ประสบการณ์เรื่องเล่าของชิน อิน กีน เป็นการประกอบสร้างอัตลักษณ์ตัวตนจากการตีความสิ่งที่เกิดขึ้นและยังเป็นการสร้างภาพแทนของเหยื่อการเมืองเกาหลีเหนือในบริบทโลกตะวันตกอีกด้วย

ตามทฤษฎี “ศาสตร์เรื่องเล่า” (Narratology) มองว่างานประเภทสารคดี เช่น ข่าว หรืออัตชีวประวัติที่มุ่งเน้นการนำเสนอเรื่องราวเกิดขึ้นจริง มีลักษณะไม่ต่างจากบันเทิงคดีอย่างวรรณกรรมหรือนวนิยายแต่อย่างใด เนื่องจากงานทั้งสองประเภทนี้ต่างมีการวางโครงเรื่อง (plot) และเรียงร้อยเหตุการณ์ที่กระจัดกระจายมาปะติดปะต่อเข้าด้วยกัน อีกทั้งยังสอดแทรกทวาทกรรมและอุดมการณ์บางอย่างในเนื้อหาคำ ดังที่ สรณัฐ ไตลังคะ (2552, น. 101) ได้กล่าวไว้ว่า “เดิมทีเชื่อกันว่าการเล่าประวัติชีวิตของคน ๆ หนึ่ง เป็นการบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตตามความเป็นจริงอย่างตรงไปตรงมา แต่แท้จริงแล้วประวัติชีวิตก็เป็นเรื่องเล่าประเภทหนึ่งที่มีลักษณะการสร้างเรื่องไม่แตกต่างจากบันเทิงคดี นั่นก็คือมีวิธีการสร้างโครงเรื่องแบบเดียวกัน โดยการนำเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นส่วนเสี้ยวและกระจัดกระจายมาเรียงร้อยอย่างเป็นเหตุเป็นผล” ด้วยเหตุนี้ อาจกล่าวได้ว่าเรื่องราวชีวิตของชิน อิน กีน ใน *Escape from Camp 14* ไม่ต่างจากงานเขียนรูปแบบวรรณกรรมหรือนวนิยายอื่นๆ ที่ผู้เล่าเรื่องได้วางโครงเรื่องและปะติดปะต่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาเรียงร้อยตามลำดับเวลา (temporal ordering) ข้อสังเกตดังกล่าวสอดคล้องกับข้อคิดเห็นของเบลน ฮาร์เดนที่อธิบายถึงความทรงจำต่อเหตุการณ์ความรุนแรงของเหยื่อในบทนำของเรื่อง *Escape from Camp 14* ไว้ว่า

Trauma victims like him tend to struggle with the truth, especially in the linear narrative form that journalists, judges, and policy makers are best able to understand. The memories of trauma victims are often fragmented and out of sequence, and the stories they tell can be shields behind which they try to hide. (Harden, 2012, p. 25)

เรื่องเล่าของชินสะท้อนให้เห็นถึงการเลือกสรรเหตุการณ์บางตอนในค่ายกักกันที่คิดว่าสังคมภายนอกอย่างอเมริกาและเกาหลีใต้ต้องการรับรู้จากปากคำให้การของเหยื่อ เหตุการณ์ที่ถ่ายทอดในงานเขียนเรื่อง *Escape from Camp 14* เป็นการอ่านทบทวนและตีความของเหยื่อภายใต้บริบทปัจจุบัน ในขณะเดียวกัน อำนาจในการเสนอเรื่องราวดังกล่าวตกอยู่ในมือของ “สื่อกลาง” ที่เป็นชาวตะวันตกผิวขาว

อย่างเบลน ฮาร์ดเนน ประเด็นนี้ทำให้ผู้เขียนตั้งข้อสงสัยเรื่องอำนาจทางการเมืองระหว่างสองตัวแทนจากคนละอุดมการณ์ทางการเมืองในการนำเสนอภาพเกาหลีเหนือต่อสาธารณชนชาวโลก แม้ว่าเนื้อหาเรื่องราวในหนังสือ *Escape from Camp 14* จะเกี่ยวข้องกับชีวิตของชิน อิน กึน ก็ตาม แต่ผู้อ่านก็ไม่ควรละเลยประเด็นที่ว่าเรื่องราวดังกล่าวถูกถ่ายทอดผ่านคนกลางอย่างเบลน ฮาร์ดเนน ซึ่งเป็นชาวตะวันตกและอาจเป็นไปได้ว่าฮาร์ดเนนกำลังผลิตซ้ำวาทกรรมและภาพตัวแทนของคู่ขั้วตรงข้ามทางการเมืองก็เป็นได้

ในกระบวนการสร้างภาพแทนนั้น สื่อกลาง (Media) มีบทบาทสำคัญในการนำเสนอและตีความความเป็นจริงต้นฉบับ การนำเสนอภาพแทนจึงมิใช่การนำเสนอความเป็นจริงที่โปร่งใสเช่นกระจกสะท้อนภาพ หากเป็นการเลือกสรรตีความโดยผู้นำเสนอที่ถือครองอุดมการณ์บางอย่าง ในกรณีเรื่องราวชีวิตของชิน อิน กึน ผู้เขียนซึ่งเป็นนักหนังสือพิมพ์ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดนำเสนอเรื่องราวดังกล่าว ผู้อ่านจะสังเกตเห็นได้ว่าฮาร์ดเนนพยายามขบเน้นภาพความรุนแรงเหยียดและการทารุณที่รัฐบาลเกาหลีเหนือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำต่อประชาชนด้วยกันตลอดทั้งเรื่องเพื่อโน้มน้าวใจผู้อ่านให้ต่อต้านความไร้มนุษยธรรมของรัฐบาลเกาหลีเหนือ นอกจากนี้ ภาพแทนของประเทศเกาหลีเหนือที่เบลน ฮาร์ดเนนนำเสนอในงานเขียนของเขายังตอกย้ำแนวคิดความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตะวันออก-ตะวันตก ตามทฤษฎี “บูรพคตินิยม” (Orientalism) ของเอ็ดเวิร์ด ซาอิด (Edward Said) ในประเด็นที่ว่า ประเทศเอเชียตะวันออกอย่างเกาหลีเหนือยังคงเป็นประเทศที่ป่าเถื่อนและไร้มนุษยธรรม จำเป็นอย่างยิ่งที่ชาติตะวันตกอย่างสหรัฐอเมริกาจะเข้าไปจัดการระเบียบความเป็นอยู่ของประชาชนและมอบสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานแก่พลเมืองของประเทศ หากจะมองว่างานเขียนชิ้นนี้ถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองของสหรัฐอเมริกาในการเข้าไปกำจัดทำลายระบอบคอมมิวนิสต์ของเกาหลีเหนืออย่างถูกต้องชอบธรรมแล้ว ผู้เขียนเช่น เบลน ฮาร์ดเนนจำเป็นที่จะต้องเลือกเฟ้นนำเสนอเฉพาะด้านที่ตนเองต้องการนั่นก็คือ ภาพชะตาชีวิตอันแสนเศร้าของเหยื่อภายใต้ระบอบเผด็จการของรัฐบาล ด้วยเหตุนี้ การบรรยายความเหยียดผิดมนุษยธรรมของเจ้าหน้าที่รัฐและความรุนแรงที่เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเผชิญในงานเขียนเรื่อง *Escape*

from Camp 14 จึงสะท้อนถึงนัยทางการเมืองของเบลน ฮาร์ดเดนที่ต้องการประกอบสร้างภาพแทนของประเทศเกาหลีเหนือต่อสายตาชาวโลกนั่นเอง

ประเด็นสุดท้าย ในบทนำของหนังสือ *Escape from Camp 14* เบลน ฮาร์ดเดน ได้สารภาพต่อผู้อ่านถึงการเจรจาต่อรองทางธุรกิจในการนำเสนอเรื่องราวชีวิตของชิน ฮาร์ดเดนยอมรับว่าเขาและชินมีข้อตกลงเรื่องผลประโยชน์จากหนังสือที่เขาเขียน และประการสำคัญ ฮาร์ดเดนทำหน้าที่เป็นผู้คัดกรองข้อมูลที่จะเขียนอะไรลงไปในเรื่องของเขา “Shin and I agreed to a fifty-fifty split of whatever the book might earn. Our agreement, though, gave me control over the contents.” (Harden, 2012, pp. 39-41) การกำหนดเนื้อหาและคัดกรองข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงอำนาจในการตีความและนำเสนอภาพแทนเกาหลีเหนือของคณิศรที่ต้องการใช้ภาพแทนดังกล่าวในการนิยามตนเองในฐานะประเทศที่เจริญกว่า มีมนุษยธรรมสูงและมีความรับผิดชอบ ต่อประเด็นสิทธิมนุษยชนของเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก กรณีนี้ไม่ต่างจากเจ้าอาณานิคมในอดีตที่อ้างความเจริญและความมีอารยะที่สูงส่งกว่าของตนและยังเข้าไปนิยามอัตลักษณ์ตัวตนของผู้ที่อยู่ใต้อาณานิคมของตนเองอีกด้วย แต่ใช้ว่าความสัมพันธ์เชิงอำนาจนี้จะผูกขาดอยู่ในมือของสื่อตะวันตกอย่างเบลน ฮาร์ดเดนเท่านั้น ชิน อิน กึนเองกลับพลิกบทบาทอำนาจมาเป็นผู้ต่อรองเมื่อเขาปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือในการบอกเล่าเรื่องราวชีวิตของตน การปฏิเสธที่จะเล่าเรื่องราวของชินถูกมองจากสายตาคณิศรว่าเป็นการไร้ซึ่งความผิดชอบทั้งต่อตนเองและเพื่อนร่วมชาติเกาหลีเหนือ แต่ในขณะเดียวกัน พฤติกรรมดังกล่าวสามารถตีความได้ว่าเป็นการขัดขืนต่อรองอำนาจระหว่างผู้สัมภาษณ์กับผู้ถูกสัมภาษณ์ได้เช่นกัน เนื่องจากชินมองว่าตนเองกำลังถูกดักดวงผลประโยชน์จากเรื่องเล่าของตน การที่ชินพยายามบ่ายเบี่ยงที่จะถ่ายทอดเรื่องราวของตนเองให้ผู้สื่อข่าวรู้ถือเป็นการช่วงชิงอำนาจในพื้นที่เรื่องเล่าโดยอาศัยความเงิบเป็นเครื่องมือต่อรอง อาจสรุปได้ว่า เรื่องเล่าชีวิตของเหยื่อค่ายกักกันเกาหลีเหนือในงานเขียนเรื่อง *Escape from Camp 14* มิได้เป็นเพียงคำให้การของเหยื่อที่เผชิญกับความโหดเหี้ยมทารุณของรัฐบาลเกาหลีเหนือเท่านั้น หากยังเป็นพื้นที่ที่ซ่อนเร้นอำนาจระหว่างผู้เล่ากับผู้ฟังรวมถึงอุดมการณ์ทางการเมืองของคู่ขัดแย้งตรงข้ามอีกด้วย

3. เหมือนอยู่คนละโลก: ความย้อนแย้งในอุดมการณ์คอมมิวนิสต์

เมื่อพูดถึงระบอบคอมมิวนิสต์ คนส่วนใหญ่มักนึกถึงจีนแผ่นดินใหญ่ภายใต้การนำของประธานเหมา เจ๋อตง ที่ชูนโยบายอุดมคติในการขจัดความเหลื่อมล้ำทางชนชั้นและความขัดสนของเกษตรกรชาวนา ประเทศจีนภายใต้การนำของประธานเหมาได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งในระดับประเทศและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน รัฐบาลคอมมิวนิสต์ดำเนินการทำลายชนชั้นนายทุนและลัทธิทุนนิยมซึ่งถูกมองว่าเป็นศัตรูตัวฉกาจของประชาชน ทำให้เกิดการสู้รบระหว่างชนชั้นและในที่สุดนำไปสู่การเสื่อมถอยอย่างใหญ่หลวงในทางสังคมและเศรษฐกิจและการสูญเสียชีวิตจำนวนมาก ในแวดวงวรรณกรรมได้เกิดงานเขียนของนักเขียนพลัดถิ่นชาวจีนจำนวนมาก โดยเฉพาะบรรดาเหยื่อจากการปฏิวัติวัฒนธรรมที่อพยพหลบหนีจากการปกครองดังกล่าวไปสู่อเมริกาและยุโรปโดยอย่างสหรัฐอเมริกา และได้ตีแผ่เปิดเผยความย้อนแย้งในอุดมการณ์ทางการเมืองที่รัฐบาลพยายามปกปิดจากโลกภายนอก นักเขียนเหล่านี้พยายามชี้ให้เห็นว่ารัฐบาลคอมมิวนิสต์พยายามเข้าไปควบคุมสอดส่องพื้นที่ส่วนตัวของประชาชนและลดทอนความเป็นปัจเจกบุคคลไม่ว่าจะเป็นความคิด อารมณ์ความรู้สึก ทั้งนี้โดยมุ่งหวังให้ประชาชนอุทิศตนให้แก่รัฐบาลเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเกาหลีเหนือจะประกาศตนเป็นประเทศคอมมิวนิสต์เช่นเดียวกับสหภาพโซเวียตหรือจีนก็ตาม แต่รัฐบาลเกาหลีเหนือภายใต้การนำของคิมอิลซุงกลับสถาปนาอุดมการณ์จูเช (Juche ideology) ขึ้นมาเทียบเคียงกับลัทธิแนวคิดของมาร์กซ์และเลนิน คำว่า "จูเช" นั้นแปลได้ว่า "การพึ่งตนเอง" อุดมการณ์ดังกล่าวเป็นพื้นฐานแกนกลางหลักของพรรคกรรมกรเกาหลี (The Korea Workers' Party) และเป็นแนวทางการปฏิบัติของรัฐบาลเกาหลีเหนือ

จุดมุ่งหมายสูงสุดของอุดมการณ์จูเชคือการทำให้ประเทศเกาหลีเหนือเข้าสู่สถานะที่พึ่งพาตนเองได้ ขจัดความจำเป็นที่จะต้องพึ่งพาผู้อื่น ใช้จ่ายงบประมาณของตนเอง เชื่อมั่นในความแข็งแกร่งของตนเอง รวมถึงแสดงจิตวิญญาณของการปฏิวัติ

เพื่อพึ่งพาตนเองและแก้ปัญหาของตนเองด้วยความรับผิดชอบในทุกสถานการณ์ ในขณะเดียวกัน ผู้นำประเทศได้ให้สัญญากับประชาชนของตนว่าจะให้เสรีภาพทางความคิด เสรีภาพทางการเมือง เศรษฐกิจ และการมีอยู่มีกินอย่างพอเพียง *“Establishing Juche means, in a nutshell, being the master of revolution and reconstruction in one’s own country. This means holding fast to an independent position, rejecting dependence on others, using one’s own brains, believing in one’s own strength, [...]”* (Harden, 2012, p. 137) ใน *Escape from Camp 14* ทำให้การของชิน อิน กึน กลับสะท้อนถึงความย้อนแย้งของนโยบายและอุดมการณ์ดังกล่าวข้างต้นอย่างสิ้นเชิง แม้ว่าหลักการคอมมิวนิสต์ในเกาหลีเหนือจะไม่ต่างจากกรณีของจีนหรือสหภาพโซเวียตในภาพรวม โดยรัฐบาลเกาหลีเหนือภายใต้การนำของครอบครัวตระกูลคิมประกาศนโยบายประเทศปราศจากชนชั้น เพื่อสร้างความเท่าเทียมแก่ประชาชนเกาหลีเหนือ แต่ในความเป็นจริงแล้ว รัฐบาลกลับสร้างระบบชนชั้นกดขี่ประชาชนเยี่ยงทาสภายใต้รูปแบบค่ายกักกันนักโทษที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาล หรือแม้แต่อุดมการณ์จูเชก็ยิ่งสะท้อนให้เห็นถึงความห่างไกลจากความเป็นไปได้ เนื่องจากเกาหลีเหนือยังต้องพึ่งพาการช่วยเหลือจากรัฐบาลต่างประเทศ อยู่เสมอมา ชินแล้วว่าหากการช่วยเหลือจากต่างชาติยุติลง ตระกูลคิมก็อาจพินาศลงได้ จะเห็นได้ว่าเกาหลีเหนือไม่สามารถดำเนินการแก้ปัญหาปากท้องของประชาชนได้ตามอุดมการณ์ที่วาดหวังไว้ เนื่องจากประเทศประสบปัญหาการผลิตอาหารไม่เพียงพอต่อประชาชน อีกทั้งยังไม่มีน้ำมันในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ

It [North Korea] has always depended on handouts from foreign governments, and if they end, the Kim dynasty would probably collapse. Even in the best of years, it cannot feed itself. North Korea has no oil, and its economy has never been able to generate enough cash to buy sufficient fuel or food on the world market. (Harden, 2012, p. 138)

ในบทนำ ชิน อิน กึนเล่าถึงความเหลื่อมล้ำระหว่างชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนกับครอบครัวผู้นำประเทศที่แตกต่างราวสวรรค์กับนรก ชินแล้วว่าเขาอยู่ใน

วัยใกล้เคียงกับคิม จอง อึน ลูกชายคนที่สามของครอบครัวคิม บุคคลทั้งสองคนคือตัวอย่างเปรียบเทียบที่ชัดเจนระหว่างอภิสิทธิ์ชนกับคนชั้นล่าง คิม จอง อึน ได้รับความเลื่อมใสจากประชาชน ครอบครัวของเขาไปเรียนหนังสือที่สวิสเซอร์แลนด์และกลับมาศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยชั้นสูงของประเทศ คิม จอง อึนสามารถใช้ชีวิตอยู่เหนือกฎหมาย แต่ในขณะที่ชนชั้นดิบบโตนมาเยี่ยมทาสภายในค่ายกักกันที่สอนหนังสือให้เขาพออ่านออกและนับเลขได้คร่าวๆ เท่านั้น

ครอบครัวผู้นำคิมยังสร้างระบบศักดินาชนชั้นยุคใหม่โดยยึดการสืบสายเลือดเพื่อแบ่งแยกประชากรเกาหลีเหนือออกเป็น 3 กลุ่ม และแยกออกเป็น 51 กลุ่มย่อยด้วยกัน โดยคนแต่ละกลุ่มจะถูกกำหนดลักษณะงานตามความน่าไว้วางใจของรัฐบาล นอกจากนี้ ระบบชนชั้นดังกล่าวยังกำหนดตำแหน่งแห่งที่ทางภูมิศาสตร์ของประชากรเกาหลีเหนืออีกด้วย ชนชั้นแกนนำจะได้รับสิทธิพักอาศัยอยู่ในเปียงยางและบริเวณรอบๆ ขณะที่ชนชั้นปฏิบัติจะถูกขับไล่ไปยังจังหวัดห่างไกลติดชายแดนจีน จากการกำหนดตำแหน่งที่อยู่อาศัยดังกล่าวทำให้เห็นถึง “กระบวนการกลายเป็นคนชายขอบ” (marginalization) ที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณรอบนอกแถบชายแดนจึงต้องทนกับสภาพความยากลำบาก การกดขี่ข่มเหงโดยเจ้าหน้าที่รัฐและปัญหาการขาดแคลนอาหาร การจัดการเรื่องพื้นที่ดังกล่าวของรัฐบาลอาจมองได้ว่าเป็นการควบคุมที่แฝงการลงโทษไปในตัว

ความย้อนแย้งทางอุดมการณ์การเมืองของระบอบคอมมิวนิสต์ยังสะท้อนผ่านชีวิตความเป็นอยู่ของครอบครัวตระกูลคิมซึ่งแตกต่างจากสภาพชีวิตที่อดอยากแร้นแค้นของครอบครัวชนชั้นล่างอย่างสิ้นเชิง ตามคำให้การของอดีตพ่อครัวและองครักษ์ของครอบครัวตระกูลคิมแล้วว่า คิม จอง อิล ซึ่งเป็นอดีตผู้นำประเทศมีบ้านพักผ่อนอย่างน้อย 8 แห่งและทุกหลังประดับประดาด้วยเครื่องเรือนซึ่งนำเข้ามาจากต่างประเทศ อาหารของครอบครัวผู้นำ โดยเฉพาะเนื้อวัว นำมาจากทุ่งปศุสัตว์ที่มีองค์กรักษ์เป็นคนดูแล แม้แต่แอปเปิลก็ยังนำมาจากสวนเกษตรอินทรีย์ที่มีการใส่น้ำตาลลงในดินเพื่อเพิ่มความหวาน สมาชิกของกลุ่มอภิสิทธิ์ชนที่มีความสามารถและได้รับความไว้วางใจจะได้รับอนุญาตให้เดินทางออกนอกประเทศเป็นครั้งคราว ในขณะที่กลุ่มคนชนชั้นล่างจำนวนมากต้องทนสภาพอดอยากหิวโหยและทารุณกรรม

ภายในค่ายกักกัน ชิน อิน กิ้นเล่าว่าในสมัยเด็กเขาและเด็กเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่งในหมู่บ้านเดียวกันมักจะลักลอบออกไปยังทุ่งนาเพื่อจับหนู กบ งู หรือแมลงมากินประทังความหิว สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงสัญชาตญาณการเอาชีวิตรอดของเหล่านักโทษเมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์อันเลวร้ายภายในค่าย ชินยังเล่าว่าจากปัญหาภาวะทุพโภชนาการ นักโทษในค่ายกักกันบางรายเสียชีวิตลงด้วยโรคเพลลากราเนื่องจากขาดโปรตีนและไนอะซิน

Eating rats not only filled empty stomachs, it was essential to survival. Their flesh could help prevent pellagra, a sometimes fatal disease that was rampant in the camp, especially in the winter. Prisoners with pellagra, the result of a lack of protein and niacin in their diets, suffered weakness, skin lesions, diarrhea and dementia. It was a frequent cause of death. (Harden, 2012, p. 55)

สภาวะอดอยากข้างต้นมิได้เกิดขึ้นเฉพาะในเขตชนบทห่างไกลเท่านั้น แม้แต่ประชากรในเขตเมืองหลวงหรือตามเมืองใหญ่ ๆ ต่างก็ประสบกับปัญหาความหิวโหยเช่นกัน ความย้อนแย้งดังกล่าวทำให้เห็นว่าในขณะที่รัฐบาลพยายามข่าวประกาศให้โลกภายนอกรับรู้ ว่า เกาหลีเหนือ คือ “สวรรค์ของชนชั้นใช้แรงงาน” (Harden, 2012, p. 75) และเชื่อมั่นศรัทธาในอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ที่ยึดถือความเท่าเทียมกัน แต่ในทางปฏิบัติแล้วประเทศนี้กลับสร้างระบบชนชั้นที่ปราศจากความเมตตาที่สุด

นอกจากนี้ ครอบครัวยุคใหม่ยังสร้างอุดมการณ์ความผันผวนตาในการเป็นประเทศที่สามารถพึ่งพาตนเองได้และเชื่อมั่นในความแข็งแกร่งของตนเองตามอย่างแนวทางประเทศคอมมิวนิสต์ ด้วยการโหมโฆษณาโนบาย “ชาติที่ยิ่งใหญ่ มั่งคั่งและทรงอำนาจภายในปี 2012” (Harden, 2012, p. 138) แต่ความเป็นจริงแล้ว เกาหลีเหนือยังประสบปัญหาการผลิตอาหารไม่เพียงพอเลี้ยงประชากรและยังต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากต่างประเทศเสมอมา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว รัฐบาลคิมเร่งระดมแรงงานจำนวนมากในการสร้างเขื่อนผลิตกระแสไฟฟ้าหลายแห่งทั่วประเทศ

ชิน อิน กิ้นเล่าว่ารัฐบาลพยายามเบี่ยงเบนปัญหาภาวะขาดแคลนอาหารที่ประชากรส่วนใหญ่กำลังประสบด้วยคำขวัญสวยหรูที่ว่า “การฝ่าฟันไปข้างหน้าอย่างยากลำบาก” เพื่อให้ประชาชนอุทิศตนในการสร้างชาติที่ยิ่งใหญ่ตามนโยบายของรัฐบาล

To that fantastical end, the government regularly enlists the masses in miserable tasks dressed up in noble slogans. The propaganda can be quite creative: the famine was repackaged as the ‘Arduous March’, a patriotic struggle that North Koreans were encouraged to win with the inspiring slogan: ‘Let’s Eat Two Meals Per Day’. (Harden, 2012, p. 139)

เมื่อเกิดทุพภิกขภัยและอุทกภัยในเกาหลีเหนือช่วงกลางทศวรรษ 90 ประชาชนเกาหลีเหนือต่างเผชิญกับปัญหาภาวะขาดแคลนอาหารทั่วประเทศ ในการนี้ ทั้งสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ต่างส่งความช่วยเหลือด้านอาหารให้แก่รัฐบาลเพื่อบรรเทาความอดอยากหิวโหยของประชาชน แต่รัฐบาลภายใต้ผู้นำคิม จอง อิลกลับปล่อยให้เกิดการเอาใจเอาเปรียบและแสวงหาผลประโยชน์โดยเจ้าหน้าที่รัฐ สมาชิกพรรค นายทหาร และบุคคลสำคัญในรัฐบาลที่ยักยอกเอาสิ่งของบริจาคไปขายให้แก่พ่อค้าเอกชน ปัญหานี้ได้ก่อให้เกิดการแทรกซึมของความคิดแบบทุนนิยมลงในระดับรากหญ้าซึ่งสันคลอนอำนาจระบอบสังคมนิยม ตลาดเอกชนเริ่มเบ่งบานในหัวเมืองใหญ่ย่อยของประเทศ ทำให้รัฐบาลสูญเสียอำนาจในการควบคุมชีวิตประจำวันของประชาชน แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่าตลาดเอกชนจะเปิดให้โอกาสให้ประชาชนออกมาจับจ่ายซื้ออาหารก็ตาม แต่ประชาชนซึ่งเป็นผู้อ่อนแอกว่าและถูกเอาเปรียบโดยพ่อค้าคนกลางก็ยังคงเสียชีวิตจากภาวะขาดสารอาหารอย่างต่อเนื่องเช่นกัน ผู้เขียนได้พรรณานาสภาพบ้านเมืองที่ตกอยู่ในภาวะอดอยากไม่ต่างจากขุมนรกบนดิน ตามสถานีรถไฟ ตลาดกลางแจ้ง และตรอกซอกซอยในเมืองใหญ่เต็มไปด้วยคนเร่ร่อนที่กำลังหิวโหยรอความช่วยเหลือจากรัฐบาล

Rail stations, open-air markets and back alleys in major towns became crowded with starving drifters. The many orphaned

children found in these places became known as 'wandering sparrows'. (Harden, 2012, p. 149)

นอกจากนี้ เบลน ฮาร์เดนยังได้รับข้อมูลจากนักโภชนาการคนหนึ่งซึ่งรายงานปัญหาการขาดแคลนอาหารในเกาหลีเหนือในปี 2008 ว่า นอกจากการยกยอกสิ่งของบริจาคโดยเจ้าหน้าที่รัฐและพ่อค้าแล้ว ปัญหาเรื่องตำแหน่งแห่งที่ทางภูมิศาสตร์ยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้อัตราผู้เสียชีวิตจากภาวะอดอาหารสูงขึ้นอีกด้วย เนื่องจากในจังหวัดห่างไกลของเกาหลีเหนือซึ่งเป็นที่ตั้งถิ่นฐานของชนชั้นปกครองทางการเมือง ประชาชนจะพบความหิวโหย ภาวะแคระแกร็นและโรคภัยแรงต่างๆ มากกว่าประชาชนในเมืองหลวงเปียงยางหรือบริเวณรอบๆ 3-4 เท่า

ความล้มเหลวในการจัดการปัญหาดังกล่าวของรัฐบาลทำให้ประชาชนเกาหลีเหนือเริ่มหมดความศรัทธาในอุดมการณ์ทางการเมืองที่วาดความฝันไว้สวยหรู ประชาชนบางกลุ่มเริ่มพากันอพยพข้ามพรมแดนเข้าไปในจีนเพื่อแสวงหาอาหาร บางรายหลบหนีเข้าไปยังเกาหลีใต้เพื่อมองหาชีวิตที่ดีกว่า เพื่อรักษาอำนาจและอุดมการณ์สังคมนิยม รัฐบาลคิมจึงประกาศนโยบาย “กองทัพต้องมาก่อน” โดยบังคับให้ประชาชนชาวเกาหลีต้องเลี้ยงดูกองทัพมากกว่าสามล้านคนสามมื้อต่อวัน ส่วนหนึ่งของนโยบายนี้คือใช้กำลังทหารเข้ายึดเอาพืชผลทางเกษตรจากไร่นาของเกษตรกร อีกทั้งรัฐบาลเองมองเกษตรกรเป็นปฏิบัติการทางการเมืองเนื่องจากระแวงสงสัยว่าคนงานในฟาร์มจะยกยอกผลผลิตของรัฐ ซิน อิน กึน เล่าว่าเมื่อครั้งที่เขาถูกส่งไปทำงานในฟาร์ม สถานที่แห่งนี้เป็นที่เดียวที่สามารถรับมือกับการขาดแคลนอาหารได้ดี แม้ว่ารัฐจะอ้างว่าผลผลิตทั้งหมดเป็นของรัฐ แต่ซินและพรรคพวกสามารถยกยอกและกักตุนอาหารได้ ทั้งยังนำพืชพันธุ์ธัญญาหารออกมาขายแลกกับเงินหรือแลกเปลี่ยนกับเสื้อผ้าข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นได้อีกด้วย การกระทำดังกล่าวของซินและคนงานในฟาร์มสอดคล้องกับสิ่งที่ มิเชล เดอ เซร์โต (Michel de Certeau) เรียกว่า “tactics” ซึ่งเป็นกลยุทธ์ในการต่อสู้และเอาตัวรอดของคนที่ย่อยกว่าหรือถูกกดขี่โดยอำนาจรัฐ

จากคำบรรยายสภาพข้างต้นทำให้ผู้เขียนเห็นว่า ภาพประชาชนที่ตกเป็นเหยื่อภายใต้ระบอบกดขี่ของคอมมิวนิสต์ในเกาหลีเหนือเป็นภาพที่สอดคล้องกับ

อุดมการณ์ทางการเมืองของโลกเสรีประชาธิปไตยตะวันตกอย่างสหรัฐอเมริกา ที่มองว่าระบอบคอมมิวนิสต์คือภัยคุกคามเสรีภาพและความปลอดภัยของมนุษยชาติ สหรัฐอเมริกาพยายามโน้มน้าวประชาคมโลกให้เห็นว่า ประเทศใดก็ตามที่ปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ รัฐบาลของประเทศมักจะลิดรอนความเป็นมนุษย์และสร้างความอดอยากแร้นแค้นให้แก่ประชาชน อีกทั้งสหรัฐอเมริกาเองยังเกิดความหวาดวิตกต่อการเผยแพร่ระบอบคอมมิวนิสต์ในกลุ่มประเทศต่างๆ ที่เป็นพันธมิตรกับตนด้วยเหตุนี้ ภาพลักษณ์ที่สหรัฐอเมริกาส่งให้แก่ระบอบนี้จึงไม่ต่างจากภาพของอสุรกายปีศาจที่จ้องจะทำลายสันติสุขของชาติต่างๆ ทั่วโลก ดังที่ ไนอัลล์ สก็อตต์ (Scott, 2007, p. 82) บรรยายไว้ว่า

Indeed, the figuring of Communism and the communist world as a hideous, venomous creature, capable of "injecting poison into the bloodstream" of nations on both sides of the Atlantic was commonplace in both the textual and visual rhetoric of the first half of the twentieth century.

จะเห็นได้ว่าอุปมาอุปไมย (Metaphor) ที่ใช้บรรยายระบอบคอมมิวนิสต์ข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นอื่น (Otherness) ที่โลกเสรีประชาธิปไตยมองระบอบนี้จากจุดยืนทางการเมืองของตน แต่อย่างไรก็ดี สิ่งหนึ่งที่ผู้อ่านไม่ควรมองข้ามในการอ่านงานเขียนประเภทคำบอกเล่าของเหยื่อความรุนแรงจากระบอบนี้ก็คือ เรื่องเล่าดังกล่าวเกิดขึ้นภายใต้บริบทของการเจรจาต่อรองทางอำนาจ ในการนำเสนอประเด็นต่างๆ เรื่องเล่าของจีนและผู้หนีรอดคนอื่นๆ ถูกถ่ายทอดผ่านสื่อตะวันตกอย่างอเมริกาซึ่งเป็นคู่ขัดแย้งทางการเมืองกับเกาหลีเหนือ เป็นไปได้หรือไม่ว่าภาพแทนที่ถ่ายทอดในเรื่องเล่าถูกปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสิ่งที่สังคมตะวันตกอย่างอเมริกาต้องการรับรู้ (Western fascination)

อย่างไรก็ตาม ความย้อนแย้งของอุดมการณ์ทางการเมืองมิได้เกิดขึ้นเฉพาะในเกาหลีเหนือเท่านั้น ในการรับรู้ทั่วไปของสังคมโลก ประชาชนเกาหลีเหนือต่างเผชิญกับภาวะความหิวโหยอดอยากและการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์โดยรัฐบาลเผด็จการของตน แต่สถานการณ์ดังกล่าวกลับเกิดขึ้นกับประชาชนเกาหลีใต้เช่นกัน

ใน *Escape from Camp 14* เบลน ฮาร์เดนตั้งข้อสังเกตว่า แม้วาระบบการปกครองในเกาหลีใต้จะให้เสรีภาพและความเป็นอยู่ที่ดีแก่ประชาชน แต่ระบบทุนนิยมในสังคมเกาหลีใต้ได้หลอหลอมให้ประชาชนต่างดิ้นรนต่อสู้เพื่อจะให้ตนเองอยู่รอดได้ในวัฒนธรรมที่ให้ค่ากับความสำเร็จ ชาวเกาหลีใต้ทุกคนยอมทำงานหนัก นอนน้อยเพื่อสถานะความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจที่ดีกว่า รวมทั้งยังมีอัตราการฆ่าตัวตายสูงไม่ต่างจากคนงานนักโทษในค่ายกักกันเกาหลีเหนือ นอกจากนี้ ฮาร์เดนยังได้แสดงความคิดเห็นว่าภายในค่ายกักกันเกาหลีเหนือทุกคนต่างถูกจ้องจับผิดและรายงานความผิดของกันและกันเพื่อความอยู่รอดของตนเอง แต่สังคมเกาหลีใต้ซึ่งขับเคลื่อนด้วยระบบทุนนิยมกลับหลอหลอมพฤติกรรมของประชาชนให้แข่งขันต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคมไม่ต่างจากสภาพนักโทษภายในค่ายกักกัน พวกเขาต่างมองจ้องจับผิด ประเมินตัดสินคุณค่าของคนจากการได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่การแข่งขันกันสอบเข้าสูงและตำแหน่งงานที่ดีในเครือบริษัทขนาดใหญ่ ในขณะที่นักโทษค่ายกักกันทุกคนต่างยื้อแย่งอาหารเพื่อประทังชีวิตของตน แต่ประชาชนเกาหลีใต้กลับไล่ล่าไขว่คว้า “สเปกถูกต้อง” (the right spec) หรือคุณลักษณะที่ดีที่สุดทั้งด้านการเรียนและการงาน เพื่อการยอมรับในสังคม

แม้ว่าประชาชนเกาหลีเหนือจะหลบหนีจากความย่ำแย่ทางอุดมการณ์และความยุติธรรมภายในประเทศของตนมายังเกาหลีใต้ได้ก็ตาม แต่พวกเขากลับประสบปัญหาความเหลื่อมล้ำและการดูแคลนจากประเทศที่ปกครองด้วยระบอบเสรีประชาธิปไตยอย่างเกาหลีใต้เช่นกัน จากคำให้การของชินและผู้หลบหนีชาวเกาหลีเหนือคนอื่นๆ ต่างกล่าวว่า แม้ว่าในสายตาชาวโลกมองว่ารัฐบาลเกาหลีใต้มีบทบาทสำคัญด้านสิทธิมนุษยชนในการพยายามให้ความช่วยเหลือด้านการหลบหนีแก่เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเกาหลีก็ตาม แต่ประชาชนเกาหลีใต้เองกลับมองผู้คนเหล่านี้ว่าด้อยการศึกษา พูดยาไม่ดี แต่งตัวขมข่อและมาจากประเทศที่เป็นปัญหาเกินกว่าจะเกี่ยวข้องนับญาติได้

Shin and many other North Korean defectors complain, with considerable justification, that South Koreans view them as ill-educated, badly spoken and poorly dressed bumpkins whose

mess of a country is more trouble than it's worth. (Harden, 2012, p. 278)

ซินยังวิพากษ์ว่าปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในเกาหลีเหนือมีประชากรเกาหลีใต้จำนวนเพียงน้อยนิดเท่านั้นที่จะใส่ใจกับเรื่องดังกล่าวอย่างจริงจัง แม้ว่าจะมีหลักฐานมากมายที่ยืนยันการทารุณอย่างต่อเนื่องภายในค่ายกักกันเกาหลีเหนือ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ทำให้ชาวเกาหลีใต้ส่วนใหญ่ตระหนักรู้แต่อย่างใด ซินมองว่าสิ่งเดียวที่พวกเขาสนใจมากที่สุดคือ งานที่ให้เงินเดือนสูง แม้แต่การปรองดองสมานฉันท์รวมประเทศ ชาวเกาหลีใต้ก็ยังลังเลใจที่จะผนวกรวมชาติกับเกาหลีเหนือเนื่องจากพวกเขาวิตกกังวลถึงภาระและผลผลิตมวลรวมของตนที่จะถูกใช้ในการพัฒนาเกาหลีเหนือ กล่าวว่าตนเองจะต้องแบกรับภาระในการช่วยเหลือฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคมของเกาหลีเหนือหลายคนจึงปรารถนาไม่ให้อะไรเกิดขึ้นในช่วงชีวิตของตน *“South Koreans want reunification with the North, but they do not want it right away. Many do not want it during their lifetimes, largely because the cost would be unacceptably high.”* (Harden, 2012, p. 278) จากคำกล่าวข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงภาวะความเป็นอื่น (otherness) ของผู้ลี้ภัยเกาหลีเหนือในประเทศเกาหลีใต้ แม้ว่าในอดีตทั้งสองประเทศจะมีประวัติศาสตร์ความเป็นมาเดียวกันก็ตาม แต่ความแตกต่างในอุดมการณ์ทางการเมืองทำให้ประชาชนชาวเกาหลีด้วยกันมองอีกฝ่ายเป็นอื่นไป

4. อมนุษย์ในค่ายกักกัน: การลิดรอนความเป็นมนุษย์ภายใต้ระบอบเผด็จการคอมมิวนิสต์

ในเรื่องเล่าชีวิตของซิน อิน กึน เขาได้แนะนำตัวเองแก่ผู้อื่นว่าเป็นสัตว์นักล่าที่ถูกผสมพันธุ์ขึ้นมาในค่ายกักกัน ซินถูกสอนให้รู้จักนำความลับของครอบครัวและเพื่อนไปรายงานผู้คุมและให้ปราศจากความเห็นใจต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ซินยังเน้นย้ำว่าสิ่งเดียวที่เขารู้จักคิดก็คือต้องเล่นงานคนอื่นเพื่อให้มีชีวิตรอด ผู้คุมภายในค่ายกักกันสอนให้นักโทษทุกคนปฏิเสธอารมณ์ความรู้สึกอย่างที่คนทั่วไปมี นักโทษแต่ละคน

จึงไม่รู้จักความรัก ความเห็นใจหรือความโศกเศร้า กลับมองเพื่อนร่วมค่ายกักกันว่าเป็นศัตรูที่ต้องกำจัดทำลาย

ระบอบเผด็จการคอมมิวนิสต์ในเกาหลีเหนือได้ลดทอนความเป็นมนุษย์ของประชาชนในระดับครอบครัวอย่างเห็นได้ชัด ผ่านระบบการจัดการภายในค่ายกักกันที่ 14 ซึ่งเป็นที่คุมขังนักโทษประวัติกองทัพการเมืองของรัฐบาล จากคำบอกเล่าของชิน เขาและเด็กคนอื่นๆ ในค่ายแห่งนี้เกิดจากการจัดการผสมพันธุ์ของผู้คุม โดยผู้คุมจะเป็นผู้เลือกว่าใครคือพ่อและแม่ของเด็ก ส่วนกรณีของชิน อิน กินเองเกิดจากการที่ผู้คุมต้องการมอบรางวัลตอบแทนแก่พ่อของเขาที่สามารถควบคุมเครื่องกลิ้งโลหะในโรงช่างของค่ายได้เป็นอย่างดีด้วยการอนุญาตให้แต่งงานกับแม่ ชิน อิน กินยังเล่าว่า ในค่ายกักกันที่ 14 ได้ระบุกฎข้อหนึ่งว่าการแต่งงานระหว่างหญิงชายภายในค่ายกักกันจะต้องผ่านการเห็นชอบจากผู้คุมเสียก่อน มิเช่นนั้นแล้ว หากนักโทษคนใดมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้รับอนุญาตและเกิดตั้งครรภ์ ทั้งแม่และลูกจะถูกฆ่าทิ้งทันที

The eighth rule of Camp 14, as Shin was required to memorize it, said, 'Should sexual physical contact occur without prior approval, the perpetrators will be shot immediately.' (Harden, 2012, p. 51)

วิธีการดังกล่าวสะท้อนให้เห็นสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของนักโทษที่ไม่ต่างจากสัตว์เลี้ยงในไร่ปศุสัตว์ที่ถูกจับผสมพันธุ์โดยผู้เลี้ยงนั่นเอง การที่รัฐบาลเข้าไปจัดการเรื่องความสัมพันธ์หรือการแต่งงานของนักโทษในค่ายกักกันนั้นสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องร่างกาย (Body) และอำนาจ (Power) ของมิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault) อ้างถึงใน เคท เครแกน (Cregan, 2006, p. 58) ที่ว่า ร่างกายมิได้เป็นเพียงเรื่องของกายภาพเท่านั้น หากยังเป็นพื้นที่ที่แผ่ด้วยวาทกรรมอำนาจของรัฐที่เข้าไปจัดการควบคุมกำหนด รัฐจะสร้างกลไกการควบคุมเรือนร่างของปัจเจกบุคคลเพื่อให้เกิดร่างกายที่เชื่อฟัง (docile body) ตามที่รัฐต้องการผ่านรูปแบบกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ สิ่งที่รัฐบาลเกาหลีเหนือพยายามเข้าไปกำหนดการแต่งงานหรือการมีเพศสัมพันธ์ของนักโทษในค่ายกักกันจึงเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้อำนาจที่เข้าไปจัดการกับร่างกายของนักโทษเพื่อปลูกฝังประสิทธิภาพด้านการใช้งานและสยบยอม

อำนาจทางการเมืองไปพร้อมๆ กัน อาจกล่าวได้ว่า กฎข้อบังคับการมีเพศสัมพันธ์ของนักโทษในค่ายกักกันเป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดของการบังคับใช้อำนาจและการควบคุมที่กระทำผ่านเรือนกายนักโทษนั่นเอง

Sex became a site of power and control on and through the body, within the descriptive and defining powers of religion and medicine.

ในค่ายกักกัน ซินและเด็กคนอื่นๆ ถูกปลูกฝังความคิดโดยผู้คุมว่าพวกเขา คือ “ตราบาป” ของพ่อแม่ที่เกิดจากจับคู่ให้ผสมสุกัน เด็กทุกคนจึงควรรู้สึกละอายต่อสายเลือดที่ติดคดในตัวและหากพวกเขาสามารถทุ่มเทชีวิตให้แก่การทำงานหนักก็จะเป็นการไถ่ถอนบาปของตน ด้วยเหตุนี้ เด็กทุกคนจึงต้องเชื่อฟังผู้คุมแต่เพียงผู้เดียว และแจ้งความเคลื่อนไหวที่ไม่ชอบมาพากลหรือการคบคิดหลบหนีของสมาชิกในครอบครัวแก่ผู้คุม การมีความรักและความผูกพันต่อครอบครัวถูกมองว่าเป็นภัยคุกคามต่ออำนาจในการควบคุม เนื่องจากหากนักโทษคำนึงถึงความเป็นอยู่ของตนเป็นหลัก พวกเขาอาจจะแข็งข้อและตั้งคำถามกับกฎเกณฑ์ของรัฐ อันจะนำไปสู่การหลบหนีจากค่ายกักกันแห่งนี้ จะเห็นได้ว่าค่ายกักกันได้ปลูกฝังความคิดที่บ่อนทำลายศีลธรรมจรรยาของสังคมในเรื่องความกตัญญูต่อบุพการีและเป็นพื้นที่ที่ปฏิเสธความเป็นครอบครัวอย่างสิ้นเชิง

เนื่องด้วยการปลูกฝังแนวคิดเรื่อง “สายเลือดที่แปดเปื้อนมลทิน” ตั้งแต่เด็กจำความได้ ซินจึงมองแม่ของเขาเป็นศัตรูคู่แข่งเพื่อการอยู่รอด ซินเล่าว่าเขาไม่เคยมีความรู้สึก “รัก” หรือ “ผูกพัน” กับแม่เหมือนเช่นมนุษย์คนอื่นๆ ตลอดระยะเวลาที่อยู่ในค่ายกักกัน ซินไม่เคยได้ยินคำว่า “รัก” จากปากแม่เลย ตั้งแต่เด็ก เขาและแม่จะต้องยื้อแย่งอาหารที่ได้รับการแบ่งตลอดมา ซินไม่เคยคิดว่าหากเขากินอาหารส่วนของแม่แล้วแม่จะต้องอด สิ่งเดียวที่ซินรับรู้คือ เขาจะต้องแย่งอาหารแม่กินมากที่สุดและบ่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเช่นเดียวกัน ทุกครั้งที่แม่ของเขาพบว่าซินแย่งอาหารส่วนของเธอไป แม่มักจะโมโหและทำร้ายร่างกายซินอย่างรุนแรงไม่ต่างจากผู้คุม

When she came back at midday and found nothing to eat, she would become furious and beat her son with a hoe, a shovel, anything that was close at hand. Some of the beatings were as violent as those he later received from the guards. (Harden, 2012, p. 50)

เหตุการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นการลดทอนความเป็นมนุษย์ในระดับจิตสำนึกภายในค่ายกักกัน ซินและแม่จึงมีสภาพไม่ต่างจากสัตว์เดรัจฉานที่ขาดมโนธรรมสำนึกและต่างต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของตนเท่านั้น ในความทรงจำตั้งแต่วัยเด็กของซิน เขาไม่เคยเข้าใจชีวิตความเป็นมนุษย์เฉกเช่นมนุษย์ทั่วไปนอกค่ายกักกัน สิ่งเดียวที่เขาจดจำได้ก็คือ วิธีการหาอาหารใส่ปากท้องให้อิ่มและหลีกเลี่ยงการถูกทุบตี ซินไม่เคยสนใจกับความเป็นไปของโลกภายนอก ไม่สนใจแม้กระทั่งพ่อแม่หรือความเป็นมาของครอบครัว เนื่องจากเขาถูกครอบงำด้วยความคิดที่ว่าเขาคือความอัปยศที่สืบทอดมาจากพ่อแม่ที่ถูกจับสมสู่ภายในค่าย เป็นลูกของคนทรยศที่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาล การปลุกฝังความคิดดังกล่าวทำให้สายสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวจางหายลง ความรู้สึกภาคภูมิใจในสายเลือดหรือความกตัญญูต่อบรรพบุรุษเป็นสิ่งที่ไม่อาจเกิดขึ้นได้ในพื้นที่แห่งนี้

จากคำบอกเล่าของซิน เขาไม่มีความรู้สึกผูกพันกับสถานที่ต่างๆ ภายในค่าย แม้แต่บ้านของเขาเอง ซินยังเล่าว่าเขาไม่อยากกลับไปนอนที่บ้านแม่เลยหลังจากแยกมาอยู่หอพักโรงเรียน การแยกกันอยู่คนละที่ทำให้เขาและแม่รู้สึกห่างเหินกันมากขึ้น อีกทั้งซินยังไม่ไวใจให้แม่ดูแลเขา เพราะตั้งแต่เด็ก เขาและแม่คือศัตรูที่ต่างคอยแย่งอาหารกัน บ้านจึงกลายเป็นสถานที่ที่สร้างความอึดอัดใจให้แก่เขา ซินสารภาพว่าเขาซื่อสัตย์กับผู้คุมมากกว่ากับคนในครอบครัวของเขาเสียอีก ทั้งนี้สืบเนื่องจากระบอบเผด็จการคอมมิวนิสต์ในเกาหลีเหนือได้หล่อหลอมให้ทุกคนต่างเช่นฆ่ากันเองเพื่อความอยู่รอดและไม่มีน้ำใจให้แก่กัน นักโทษภายในค่ายต่างคอยสอดส่องจับผิดซึ่งกันและกัน แม้แต่ภายในครอบครัวเอง พ่อแม่ลูกต่างกลายเป็นศัตรูต่อกัน หากมีใครคนใดคนหนึ่งพยายามคิดหลบหนีออกจากค่ายคนที่รู้เห็นจะต้องรายงานต่อผู้คุมทันที มิฉะนั้น ผู้ที่รู้เห็นจะถูกยิงทิ้งทันที พฤติกรรมดังกล่าวของ

นักโทษภายในค่ายสอดคล้องกับแนวคิดเรื่อง “สังคมแห่งการจับจ้อง” (society of gaze) ของมิเชล ฟูโกต์ อาจกล่าวได้ว่า ความเหี้ยมโหดและเผด็จการของทางการเกาหลีเหนือได้ปรับเปลี่ยนพื้นที่ชุมชนและบ้านให้กลายเป็นสมรภูมิมิราบที่ทุกคนจะต้องห้ามนั่นเอง ความเป็นชุมชนหรือความผูกพันต่อสถานที่จึงไม่สามารถก่อเกิดขึ้นได้ภายใต้บริบทดังกล่าว

ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับชินกลับเลวร้ายยิ่งขึ้น เมื่อชินบังเอิญได้ยินแม่และพี่ชายคบคิดที่จะหลบหนีออกจากค่าย ชินกล่าวโทษแม่และพี่ชายของเขาว่า เห็นแก่ตัวที่จะทอดทิ้งให้พ่อและเขาต้องรับโทษจากการฝ่าฝืนกฎค่ายของคนทั้งสอง แต่สิ่งที่ทำให้ผู้อ่านเห็นว่าชินขาดความเป็นมนุษย์และลูกที่ต่ออย่างชัดเจนก็คือ ความอิจฉาที่เห็นแม่หุงข้าวให้พี่ชายกิน สำหรับวัฒนธรรมเกาหลีเหนือ ข้าวคือสัญลักษณ์ของความมั่งคั่ง เป็นสื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัว ชินตีความจากเหตุการณ์ดังกล่าวได้ว่าแม่รักพี่ชายมากกว่าเขา ด้วยเหตุนี้ สัญลักษณ์ญาติไร้คุณธรรมที่ถูกปลูกฝังลึกลงไปในค่ายทำให้ชินตัดสินใจนำเรื่องที่ได้อ่านไปบอกผู้คุมและสิ่งนี้นำไปสู่การประหารชีวิตแม่และพี่ชายในเวลาต่อมา

ชินสารภาพว่าเขาไม่รู้สึกละอายใจต่อการตายของแม่และพี่ชาย ความรู้สึกที่ชินมีคือความโกรธที่แม่เอาชีวิตเข้าเสี่ยงเพื่อพี่ชาย ความกลัวที่ว่าเขาและพ่อจะถูกดึงเข้าไปพัวพันกับการนี้ และความอิจฉาที่เห็นพี่ชายได้กินข้าว ความรู้สึกเหล่านี้ทำให้ชินสามารถทนยืนดูการประหารชีวิตแม่และพี่ชายได้อย่างไม่สะทกสะท้านแต่อย่างใด จากการเติบโตภายในค่ายกักกันและถูกปลูกฝังให้เชื่อสัจธรรมรักภักดีต่อผู้คุมเท่านั้นทำให้ชินกลายเป็นคนไร้ศีลธรรมและจิตใจเลวร้ายยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉานในสายตาคนนอก *“We were taught not to think of them as human beings,” he said. “The instructors told us not to show pity. They said, “if you do, you will become a prisoner.”* (Harden, 2012, p. 77) สภาพจิตใจของนักโทษภายในค่ายกักกันเป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอให้ผู้อ่านรับรู้ถึงจุดบอดของระบบคอมมิวนิสต์ในเกาหลีเหนือ รัฐบาลเกาหลีเหนือปฏิบัติต่อนักโทษในค่ายกักกันไม่ต่างจากเครื่องจักรที่ทำงานป้อนผลผลิตให้แก่รัฐ อารมณ์ความรู้สึกต่างๆ ที่มีมนุษย์ปกติพึงมีกลายเป็นสิ่งต้องห้ามภายในค่ายกักกันแห่งนี้ ชินเล่าว่าเขาและเพื่อนของเขา ฮอง ชัง โจ เติบโต

มาในค่ายกักกันที่ 14 แม้ทั้งคู่จะเป็นเพื่อนสนิทกัน แต่ความไว้นื้อเชื่อใจและมิตรภาพระหว่างเพื่อนกลับถูกบั่นทอนด้วยการแย่งชิงเพื่อปากท้องและกฎข้อบังคับที่ต้องรายงานความผิดของกันและกัน

ความไร้มนุษยธรรมและความรุนแรงป่าเถื่อนภายในค่ายกักกันยังสะท้อนให้เห็นจากการทรมาณซินและพ่อให้ยอมรับผิดโทษฐานมีส่วนร่วมเห็นการหลบหนีของแม่และพี่ชาย ซินและพ่อถูกทหารจับตัวไปขังไว้ในคุกใต้ดินและถูกทรมาณให้ยอมรับผิดด้วยการขังไฟจนหมดสติ ซินเล่าว่าเขาต้องทนทรมาณกับบาดแผลพุพองจากไฟไหม้ แต่โชคดีที่ชายสูงวัยซึ่งเป็นเพื่อนร่วมห้องขังคอยดูแลรักษาบาดแผลเขาจนอาการดีขึ้น และภายในห้องขังแห่งนี้ทำให้ซินได้สัมผัสถึงความเมตตาการุणย์จากเพื่อนมนุษย์เป็นครั้งแรก นอกจากความเมตตาที่ชายสูงวัยช่วยดูแลพยาบาลซินแล้ว ซินยังได้รับรู้ความเป็นไปของโลกภายนอกค่ายกักกันจากคำบอกเล่าของเขาเช่นกัน มิตรภาพและความเป็นมนุษย์ได้รับการปลุกขึ้นในตัวซิน ซินยอมรับว่าเขาไม่เคยไว้วางใจใครและไม่เคยรักใครมาก่อนจนกระทั่งได้มารู้จักกับชายสูงวัยคนนี้ เบลนฮาร์ตเดนต้องการให้ผู้อ่านเห็นว่าโดยแท้จริงแล้ว ตัวละครซิน อิน กีน มิได้ถูกพรากความเป็นมนุษย์โดยกฎเกณฑ์ข้อบังคับของรัฐอย่างสิ้นเชิง หากยังมีความเป็นมนุษย์และอารมณ์ความรู้สึกที่ถูกกดทับซุกซ่อนไว้ภายในและรอเวลาที่จะถูกปลุกขึ้นมาเท่านั้น

Shin did not want to leave the cell. He had never trusted – never loved – anyone before. In the years ahead, he would think of the old man in the dark room far more often and with far greater affection than he thought of his parents. But after the guards led him out of the cell and locked its door, he never saw Uncle again. (Harden, 2012, p. 114)

หลังจากเหตุการณ์ที่แม่และพี่ชายของเขาถูกตัดสินประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณชน ชีวิตของซินกลับยิ่งตกต่ำลงอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเขาถูกประณามส่อเสียดจากครูและเพื่อนร่วมชั้นที่โรงเรียน แทนที่เขาจะได้รับคำชมจากการที่เขาซื่อสัตย์และปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของค่ายด้วยการแจ้งรายงานแผนการหลบหนีของคนใน

ครอบครัว ชินกลับถูกครูเรียกไปต่อว่าโทษฐานที่ชินไม่รายงานเรื่องนี้กับเขาโดยตรง ทั้งนี้ เนื่องจากครูต้องการความดีความชอบจากผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับการค้นพบแผนการหลบหนี ความเห็นแก่ตัวและความไร้ศีลธรรมจรรยาในตัวครูทำให้ชินถูกส่งไปทำงานหนักในฟาร์มเพื่อชดเชยความผิดบาปของแม่และพี่ชาย ชินต้องเผชิญกับการถูกทรมานกลั่นแกล้งจากเพื่อนร่วมชั้นซึ่งมีครูเป็นผู้ให้ทำอย่างแสนสาหัส เขาโดนหัวหน้าชั้นเอาเสียมฟาดเต็มหลังจนล้มลงไปกองกับพื้น สภาพความเป็นมนุษย์ของชินถูกลดทอนอย่างถึงที่สุด เมื่อเขาต้องตระเวนหาเศษแกงที่อยู่ตามพื้นด้วยการเอานิ้วจิ้มแล้วเอาใส่ปากตูดจนหมด บางครั้งเขาต้องใส่ตุตามพื้นโรงเรียน พื้นถนน ในทุ่ง เพื่อว่าจะมีเมล็ดข้าวหรือถั่วร่วงอยู่หรืออาจเป็นกองมูลวัวที่มีเมล็ดข้าวโพดที่ยังไม่ถูกย่อย

In the school cafeteria, he scrounged constantly for spilled cabbage soup, dipping his hand in cold dirty soup that had spilled on the floor and licking his fingers clean. He searched floors, roads, and fields for grains of rice, beans, or cow dung that contained undigested kernels of corn. (Harden, 2012, p. 127)

อย่างไรก็ตาม การลดทอนความเป็นมนุษย์ในค่ายกักกันยังสะท้อนผ่านการกดขี่ทางเพศ โดยเฉพาะเหยื่อนักโทษหญิง เพศหญิงถูกมองว่าเป็นเพศที่อ่อนแอ ทำหน้าที่เป็นเพียงวัตถุทางเพศและมีชีวิตไม่ต่างจากสัตว์เลี้ยง ชินเล่าว่าเมื่อครั้งที่เขาถูกส่งไปทำงานในโรงงานตัดเย็บผ้า เขาได้เห็นเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักโทษหญิงคนหนึ่งหลังจากที่เธอทำเพลาจักรเย็บผ้าหัก ผู้คุมชายคนหนึ่งเห็นเหตุการณ์เข้าแล้วเกิดบันดาลโทสะจึงเข้าทำร้ายร่างกายนักโทษหญิงคนนั้นจนเลือดกลบจุมูก ภาพนักโทษหญิงถูกทำร้ายร่างกายอย่างโหดเหี้ยมได้ปลุกมโนธรรมสำนึกในตัวชินให้ลุกขึ้นสู้กับผู้คุมชายนั้น ชินเล่าว่าเขาคว้าประแจเลื่อนอันใหญ่ฟาดผู้คุมอย่างหนัก หมายถึงทุบกะโหลกศีรษะให้แตก การกระทำดังกล่าวเป็นการยืนยันความรู้สึกเห็นใจผู้อื่นเป็นคุณลักษณะของผู้ที่เป็นมนุษย์ เหตุการณ์นักโทษหญิงถูกทำร้ายร่างกายจึงเป็นสิ่งปลุกกระตุ้นความเป็นมนุษย์ในตัวชินขึ้นมา นอกจากนี้ ผู้คุม

โรงงานยังแสดงพฤติกรรมลวนลามนักโทษหญิงหลายคน ผู้คุมจะเดินไล่ดูช่างเย็บผ้า ผู้หญิงด้วยท่าทางไม่ต่างจากผู้ซื้อในการประมูลสัตว์ หากผู้คุมรู้สึกพอใจนักโทษหญิงคนใดก็จะบังคับให้เธอร่วมหลับนอนกับตน *“The superintendent, a guard in his thirties, wandered among the seamstresses like a buyer at a cattle auction. Shin watched him choose a different girl every few days, ordering her to come and clean his room, which was located inside the factory.”* (Harden, 2012, p. 160) เหยื่อรายหนึ่งชื่อปาร์ค ชุน ยัง ซึ่งชินรู้จักเธอตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม เป็นหนึ่งในบรรดาช่างตัดเย็บที่ผู้คุมมีความสัมพันธ์ด้วยเป็นประจำ เนื่องจากปาร์คอายุยังน้อยและสวยมากกว่าคนอื่น แต่สี่เดือนหลังจากที่เธอมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับผู้คุมจนตั้งครรรัก ชินพบว่าเพื่อนผู้หญิงคนนี้ได้หายสาบสูญไป

นอกเหนือจากความเป็นเหยื่อที่เกิดและเติบโตภายในค่ายกักกันนักโทษเกาหลีเหนือและสามารถหลบหนีออกมาได้แล้ว อีกเหตุผลหนึ่งที่เบเลน ฮาร์ดเด็นเลือกที่จะนำเสนอเรื่องราวของชิน อิน กีน ให้สาธารณชนรับรู้ก็คือพัฒนาการของตัวละครที่สามารถกอบกู้อารมณ์ความรู้สึกและความเป็นมนุษย์ของตนกลับคืนมาได้ หากความเป็นมนุษย์วัดตัดสินจากระดับศีลธรรมและอารมณ์ความรู้สึก เช่น ความรัก ความเมตตา หรือแม้แต่ความผูกพันแล้ว จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ค่ายกักกันนักโทษเกาหลีเหนือจะพยายามจะควบคุมสิ่งดังกล่าวไม่ให้เกิดขึ้นกับนักโทษของตน และพยายามทุกวิถีทางที่จะปิดหูปิดตาคนในค่ายจากโลกภายนอกด้วยวันเกรงว่าความเป็นมนุษย์ดังกล่าวจะทำให้คนได้บังคับแข็งข้อต่อกรอำนาจรัฐและคิดกบฏหลบหนีออกจากค่าย

ชิน อิน กีน เริ่มตระหนักถึงความเป็นมนุษย์ในตัวเขาเจกเช่นคนทั่วไป หลังจากที่เขาได้ฟังเรื่องราวชีวิตของปาร์ค ยอง ซูล ชินสารภาพว่าในตอนแรกความปรารถนาเดียวที่เขาคิดจะหลบหนีออกไปจากค่ายกักกันแห่งนี้ก็คือ การได้ลิ้มรสเนื้ออย่างสักครั้งในชีวิต หลังจากที่ปาร์คเล่าเรื่องอาหารอันรสเลิศข้างนอกค่าย แต่แล้วเรื่องเล่าเกี่ยวกับโลกภายนอกของปาร์คได้ปลุกกระตุ้นความเป็นมนุษย์ในตัวชินขึ้นมา ปาร์คเป็นผู้สอนให้ชินเรียนรู้พฤติกรรมที่มนุษย์ทั่วไปพึงมี เช่น เขาสอนให้ชินรู้จักร้องเพลงเพื่อแสดงถึงอารมณ์ความรู้สึกออกมา และยังเป็นคนที่เปลี่ยนมุมมองที่ชินเคยมีต่อคนอื่น ๆ การได้ใช้เวลาร่วมกันและพูดคุยกับปาร์คทำให้ชินรู้จักคำว่า

มิตรภาพและสิ่งนี้ได้ทำลายมุมมองที่เต็มไปด้วยความระแวงและการทรยศหักหลังอย่างที่เขาเคยมีมาหายไป ความสัมพันธ์ระหว่างชินกับปาร์คสะท้อนถึงการเยียวยาจิตใจให้แก่กันและการคงความเป็นมนุษย์ไว้ภายในค่ายกักกัน เบลน ฮาร์ดเดนได้เสนอแทรกข้อคิดเห็นว่าการจับคู่เกือกลูกกันของนักโทษภายในค่ายกักกันเป็นวิธีการที่ช่วยให้ นักโทษมีกำลังใจที่จะมีชีวิตอยู่รอดต่อไปและไม่เสียดชีวิตไปก่อน นอกจากนี้ การได้พูดคุยและช่วยเหลือซึ่งกันและกันยังช่วยให้นักโทษคงความเป็นมนุษย์ไว้ได้อีกด้วย ตัวละครปาร์คจึงมีบทบาทสำคัญในการทำลายความเป็นอมมนุษย์ในตัวชินอย่างสิ้นเชิง ด้วยการหยิบยื่นมิตรภาพและอารมณ์ความรู้สึกที่มนุษย์ทั่วไปมอบให้กัน ไม่นานหลังจากนั้นชินได้ค้นพบตัวตนใหม่ที่ไม่ใช่ตัวตนเดิมที่ถูกครอบงำด้วยกฎเกณฑ์ข้อบังคับของผู้คุม เขาเริ่มตระหนักว่าตนเองกำลังอยู่ที่ไหนและชีวิตของเขาขาดหายไป ชินเริ่มมองว่าค่ายกักกันที่ 14 แห่งนี้ไม่ใช่บ้านของเขาอีกต่อไป แต่มันคือกรงขังที่น่าขยะแขยงที่สุด *“He suddenly understood where he was and what he was missing. Camp 14 was no longer home; it was an abhorrent cage.”* (Harden, 2012, p. 178) ในตอนท้าย ชินและปาร์คได้ลอบวางแผนการหลบหนีออกไปจากค่ายกักกันพร้อมกับความหวังที่จะได้เจอกับชีวิตที่ดีกว่า แม้ว่าสุดท้ายแล้วชินจะต้องสูญเสียปาร์คขณะหนีลอดรั้วไฟฟ้าแรงสูง แต่การตายของปาร์ค ยอง ซูล เป็นสาเหตุหนึ่งที่ชินตัดสินใจถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของนักโทษภายในค่ายกักกันหมายเลข 14 แห่งนี้ให้โลกรับรู้ถึงความเหี้ยมโหดผิดมนุษย์บนดินแดนเกาหลีเหนือเพื่อชดเชยความรู้สึกผิดที่เขามีต่อปาร์ค ยอง ซูล

5. บทสรุป

เรื่องราวชีวิตของชิน อิน กึน ใน *Escape from Camp 14* เป็นการถ่ายทอดสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของเหยื่อนักโทษทางการเมืองภายในค่ายกักกันเลขที่ 14 ที่ต้องเผชิญกับความเหี้ยมโหดและความไร้ซึ่งมนุษยธรรมของรัฐบาลเกาหลีเหนือผ่านการให้สัมภาษณ์แก่สื่อตะวันตกอย่างเบลน ฮาร์ดเดน การนำเสนอเรื่องราวชีวิตและประสบการณ์ของเหยื่อในค่ายกักกันนักโทษในงานเขียนชิ้นนี้จัดเป็นเรื่องเล่าบาดแผล

ที่ผู้เขียนต้องการตีแผ่ให้สังคมรับรู้ถึงความเหี้ยมโหดและความไร้ซึ่งมนุษยธรรมของกลุ่มคนที่มีอำนาจกระทำต่อผู้ที่อ่อนแอกว่า เบลน ฮาร์เดนต้องการให้สังคมโลกรับรู้ถึงความเป็นไปที่เกิดขึ้นภายในประเทศเกาหลีเหนือซึ่งสะท้อนถึงความย้อนแย้งในอุดมการณ์ทางการเมืองคอมมิวนิสต์ รัฐบาลเกาหลีเหนือพยายามสร้างวาทกรรมความเสมอภาคแก่ประชาชน แต่ในทางปฏิบัติแล้วกลับสร้างระบบชนชั้นทางการเมืองที่กดขี่ข่มเหงผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นปฏิปักษ์ต่ออำนาจตน รัฐใช้อำนาจเข้าไปจัดการวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนโดยการลิดรอนสิทธิในการเข้าถึงปัจจัยการยังชีพ รวมทั้งการลดทอนความเป็นมนุษย์ของนักโทษภายในค่ายกักกัน อาจกล่าวได้ว่าพันธกิจหลักของผู้เขียนเรื่องเล่าบาดแผลคือการเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อผู้เคราะห์ร้าย เป็นการเปิดโอกาสให้เหยื่อได้ถ่ายทอดบอกเล่าเรื่องราวอันเจ็บปวดให้สังคมภายนอกรับรู้ และยังเป็นกระบวนการในการเยียวยารักษาสภาพจิตใจของเหยื่อด้วยการกลับไปทำความเข้าใจอดีตหรือสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองและยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเรื่องราวของชิน อิน กินจะเป็นการบอกเล่าชีวประวัติและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงภายในค่ายกักกันเกาหลีเหนือก็ตาม แต่ประเด็นการนำเสนอในรูปแบบเรื่องเล่ากลับชวนให้ตั้งข้อสงสัยถึงความเป็นกลางในถ่ายทอดความจริง เนื่องจากการนำเสนอเหตุการณ์ชีวิตผ่านรูปแบบเรื่องเล่าย่อมแฝงเร้นนัยทางการเมืองและอำนาจระหว่างผู้เล่าและผู้ฟัง/ผู้อ่าน ตามทฤษฎีศาสตร์แห่งเรื่องเล่า เรื่องเล่าเป็นการอ่านบทวนและตีความอดีตของผู้เล่าผ่านจุดยืนมุมมองของปัจจุบัน และเกิดขึ้นภายใต้บริบทที่เกี่ยวข้องกับการเมือง อุดมการณ์ และอำนาจการเจรจาต่อรอง สิ่งที่ผู้เล่าบอกเล่าแก่ผู้ฟัง/ผู้อ่าน เป็นการเลือกสรรและปะติดปะต่อบางเหตุการณ์ที่กระจัดกระจายในอดีตมาเรียงร้อยเป็นเรื่องราวตามชนบทการเล่าเรื่องของสังคม ด้วยเหตุนี้ เนื้อหาหรือเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องเล่าจึงเป็นเพียงเศษเสี้ยวบางส่วนของอดีตที่ผ่านการตีความโดยผู้เล่า ในขณะเดียวกัน เรื่องเล่าบางเรื่องอาจถูกมองว่าเป็นการสร้างภาพแทนให้แก่สิ่งที่ถูกนำเสนอ โดยเฉพาะหากการนำเสนอเรื่องเล่านั้นผ่านสื่อกลาง

ในกระบวนการนำเสนอภาพแทน สื่อกลางมีบทบาทสำคัญในการบิดเบือนความจริงหรือสอดแทรกอุดมการณ์แนวคิดบางประการลงไปภาพแทนนั้น ด้วยเหตุนี้ ภาพความอดอยากของประชาชนเกาหลีเหนือหรือความเหี้ยมโหดทารุณภายในค่ายกักกันนักโทษได้ถูกนำเสนอให้เป็นภาพแทนของประเทศเกาหลีเหนือซึ่งปกครองโดยระบอบเผด็จการคอมมิวนิสต์ และภาพแทนนี้ยังถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองของชาติตะวันตกที่จะเข้าไปจัดการบริหารประเทศเกาหลีเหนือภายใต้กรอบวาทกรรมการพัฒนาฟื้นฟูประเทศและคุณภาพชีวิตของประชาชน

เรื่องเล่าของชิน อิน กึน ยังสะท้อนให้เห็นความข้อนแย้งและความล้มเหลวของระบอบเผด็จการคอมมิวนิสต์ในเกาหลีเหนือ แม้รัฐบาลภายใต้การนำของตระกูลคิมจะประกาศนโยบายเชิดชูการพึ่งพาตนเองของประเทศ เสรีภาพความเท่าเทียมกัน และความกินดีอยู่ดีของประชาชน แต่ในทางปฏิบัติแล้วกลับประสบปัญหาในการแก้ปัญหาปากท้องของประชาชนและการทารุณประชาชนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาล การสร้างค่ายกักกันเพื่อจองจำนักโทษทางการเมืองสะท้อนให้เห็นถึงความไร้มนุษยธรรมของรัฐบาลและการลิดรอนความเป็นมนุษย์ด้วยกันภายใต้ นโยบายสร้างความเท่าเทียมกันระหว่างประชาชน

รายการอ้างอิง

- เบญญาภา นกกริม, ศิริภัสสรศรี วงศ์ทองดี, วิเชียรโชติ สุขโชติรัตน์ และกฤษฏีศักดิ์ วิชชาระยะ. (2556). นโยบายการปฏิบัติต่อคนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองของชาวเกาหลีเหนือ, *วารสารปาริชาติ*, 26(1), 94-109.
- สรณัฐ ไตลิ่งคะ. (2552). ลับแล, แก้งค้อย: อำนาจของเรื่องเล่ากับการทำลาย/สร้างตัวตน. *วารสารภาษาและหนังสือ*. 40. 99-109.
- Blanch, A., Filson, B., and Penney, D. (2012). *A Guidebook: Engaging Women in Trauma-Informed Peer Support*. SAMHSA's National Center for Trauma-Informed Care.

- Brock, M. (2013). *A Teacher's Guide to Escape from Camp 14 by Blaine Harden*. New York: Penguin Group.
- Cregan, K. (2006). *The Sociology of the Body: Mapping the Abstraction of Embodiment*. London: SAGE Publications.
- Harden, B. (2012). *Escape from Camp 14: One Man's Remarkable Odyssey from North Korea to Freedom in the West*. London: Viking Penguin.
- Laub, D. (1995). "Truth and Testimony: The Progress and the Struggle". *Trauma: Explorations in Memory*, edited by Caruth, Cathy. Baltimore: The Johns Hopkins UP, 61-75.
- Mollica, R. F. (2006). *Healing Invisible Wounds: Paths to Hope and Recovery in a Violent World*. Nashville: Vanderbilt University Press.
- Névine El Nossery & Hubbell A. L. (2013) *The Unspeakable: Representations of Trauma in Francophone Literature and Art*. Newcastle: Cambridge Scholars Publishing.
- Rogobete, I. C. (2015). *Reconstructing Trauma and Meaning: Life Narratives of Survivors of Political Violence during Apartheid in South Africa*. Newcastle: Cambridge Scholars Publishing.
- Scott, N. (2007). *Monsters and the Monstrous: Myths and Metaphors of Enduring Evil*. Amsterdam and New York: Rodopi.